Hoofdstuk 1.

Draagt Holland het persoonlijkheidsbewijs van Zebulun?

Hoewel vele Nederlandse vertalingen het woord als Zebulon schrijven en het spreekgebruik het woord als Zébulon kent, heb Ik mij In dit boekje zo dicht mogelijk aan de Hebreeuwse schrijfwijze Zévulun of Zebúlun (uitspraa k: Zeboeloen) gehouden.

Een nieuw idee, waar U nog nooit van gehoord hebt? Inderdaad. Wellicht klinkt het U vreemd in de oren. Het is een gedachte, die niet zomaar direct bij een bestaande groep of een zuil in Nederland is in te delen. De idee gaat daar boven uit. Het wekte de belangstelling van Engelse, Canadese en Deense vrienden, waardoor de film en dit boekje vorm konden krijgen. Deze makkelijker vorm van onder de aandacht brengen heb ik, als resultaat van tien jaar onderzoek, verkozen boven een wetenschappelijk werk. Het is bestemd voor de gemiddelde Nederlander, die van zijn land houdt, die zich ongerust maakt waar het met ons naar toe gaat, en die zich afvraagt waar de geestelijke ruggegraat van ons volk gebleven is. Het is ook voor hen gecomponeerd, die boven en achter hun individuele bewustwording zoeken naar symbolen of collectieve archetypen. Ook aan hen wil dit boekje appelleren. Tenslotte is het ook vooral voor die Nederlanders, voor wie het Oude Boek van hun voorvaderen nog en weer een bron is van kracht en hoop en diepe onbekende wijsheid. Daar wijst dit eerste deel van bet boekje naar toe: de Bijbelse achtergrond en een nieuwe aanpak van lezen en onderzoek door een nauwkeurig stap voor stap nagaan van een Bijbels woord en een stam van Israël, en door dit te vergelijken met een land in Noordwestelijk Europa, met haar geschiedenis, cultuur, kwaliteiten en karakter. Het trekken van deze parallel als zodanig is nieuw en origineel. Het is wonderlijk "vreemd" en een vreemd wonder.

De identificatie van een der twaalf stammen van Israël met een land of een bevolkingsdeel is niet nieuw. Sinds generaties zijn er Britten, die een parallel tussen Ephraïm en Engeland, Manasse en de Verenigde Staten hebben opgemerkt. Zo ook tussen Dan en Denemarken, Juda en de (Sefardische) Joden. In bet Engels bestaat er een uitgebreide literatuur over, die echter niet of nauwelijks in het Nederlands is vertaald. Een systematisch uitgewerkte studie over een van deze parallellen bestond tot nu toe niet. Het onderhavige boekje is dan ook het eerste op dit gebied, dat met name Zebulun-Nederland uitwerkt in een vergelijkende studie tussen de betekenis in het oorspronkelijk Hebreeuws van ieder Bijbelwoord over die stam gezegd en een modern land, bezien vanuit een historische, geografische, sociaal-psychologische, culturele en symbolische hoek.

Daarom wil deze studie een lans breken voor een nieuwe wijze van onderzoek. Het wil belangstelling wekken voor wonderlijke parallellen, die men kan betitelen met "hypothesen" of "gezichten" of ..... volledig onzin".

Mocht een lezer geneigd zijn voor dit laatste te stemmen, dan diene hij of zij wel te bewijzen, dat een parallel inderdaad on-zin is. Tot dan is zijn kritiek zin-loos en is in ieder geval de hier in dit boekje naar voren gebrachte visie evenveel waard, temeer daar ik dit onderwerp gedurende een aantal jaren bestudeerd heb.

Het lanceren van een volslagen nieuw idee brengt ongetwijfeld mogelijke begripsverwarring met zich mee. Ieder gehanteerd begrip zou eigenlijk uitgelegd dienen te worden onder verwijzing naar Engelse literatuur. Dat kan niet, want dan schiet deze Nederlandse bewerking zijn doel voorbij. Ik moet volstaan met te vermelden, dat ik niet kan ingaan op de onderzoekingen, die met ons onderwerp in verband staan, met name de volksverhuizingen uit het Midden-Oosten van de gedeporteerde stammen van Israël in de 8e en 7e eeuw voor onze jaartelling en hun latere bekendheid onder andere namen en hun afleidingen, zoals die der Kimbren, Scythen en Saksen. Hier zij verwezen naar de film, die een korte samenvatting in beeld brengt van de nieuwere kennis der Israël-migratie naar West Europa. De sonore stem van de Nederlandse commentator Ed Lautenslager legt hierbij enige voorbeelden van naamsveranderingen duidelijk uit.

In dit boekje beperk ik me dus tot Zebulun. Vóór het Licht terugkeert om de aarde te herstellen, zullen wij onszelf en onze identiteit bewust worden, niet alleen als individu, maar ook collectief. Door welke van de twaalf poorten van het nieuwe gezuiverde Jeruzalem zal men als Israël-genoot binnengaan? Welke kenmerken zullen er in je geestelijk paspoort staan, waardoor je waardig wordt bevonden de nieuwe eeuw binnen te gaan?

Zelfs als het voorlopig slechts een parallel blijft, dan wordt hiermede in ieder geval Zebulun bij U geïntroduceerd. Ik hoop bovendien iets van mijn vaste geloof in de waarde van het Nederlander zijn aan U over te brengen, juist in een tijd waarin de oudere generatie in ons land niet meer weet hoe de parel van grote waarde (blz. 56), ons erflater zijn van een Nederlandse beschaving, do6r te geven aan een jonger geslacht. Is de parallel met Zebulun in de eindtijd van deze vorm van maatschappij een juiste, dan zijn het geen zwijnen voor wie we de Parels gooien, maar is het juist Nederland als eerste, waar een verlicht jong geslacht zal komen, dat de bemodderde parel, ons land, zal schoonwassen. Keren we terug tot het geloof der vaderen, dan is er de vaste belofte, dat het Licht bier in onze streken zal wonen en dat onze kinderen hier op een beveiligd erf groot genoeg zullen worden om hun geestelijk paspoort met de parel daarin als watermerk te mogen ontvangen.

Ik hoop, dat deze eerste studie van parallellen door elf andere zal worden gevolgd, op dezelfde systematische wijze als hier voor Zebulun naar voren wordt gebracht, opdat wij kennis mogen krijgen van hetgeen bedoeld wordt met het inzamelen van de twaalf stammen van Israël v66rdat het oordeel over de wereld gaat, zoals het in de Openbaring is beschreven.

Ten overvloede zij vermeld, dat deze nieuwe bewustwording niets maar dan ook niets met bet oude stamgedaas van onze oosterburen te maken heeft. Daar kwam rassenwaan en oorlog uit voort. Daarentegen is het ware Israël een dienende volkerengemeenschap, die door het Licht geleid de opdracht heeft de aarde te herstellen.

John Wilson identificeerde Holland met Zebulun

In 1837 begon een theoloog uit Cambridge, John Wilson lezingen te geven in Groot Brittanni6, hetgeen hij volhield tot zijn dood in 1870. Hij sprak vooral over de Israëlitische oorsprong van de Angel-Saksische- en Keltische volken; de Davidische afstamming van het Britse Koninklijk Huis, de Hebreeuwse wortel van de Noordwest-Europese talen; het verschil tussen het Verloren Huis van Israël (in West-Europa) en de Joden van Juda, die toen over de hele wereld verstrooid waren.

Volgens latere berichten kwamen zijn lezingen op het juiste moment en werden zijn boeken in Engeland zeer populair. Predikanten, leraren, rabbijnen, ja zelfs Koningin Victoria werden erin geïnteresseerd. Desondanks zei Wilson zelf: "Laten we met geduld werken en hopen op de volgende generatie; het kost altijd één geslacht voordat een nieuw ontdekt idee wortel schiet en opgroeit, hetgeen hiermee klaarblijkelijk ook zo moet gaan".

Wat betreft zijn visie dat Holland geïdentificeerd kon worden met Zebulun, de zoon van Jacob, duurde het meer dan honderd jaar voordat deze waarheid wortel begon te schieten! Dit onderwerp kreeg merkwaardig genoeg toen geen belangstelling bij Britse onderzoekers naar de oorsprong van Angel-Saksisch-Keltisch Israël, terwijl over de andere door Wilson aangesneden onderwerpen nu een heel arsenaal van boeken en tijdschriften bestaat (Ds. G. H. Thompson schat het aantal in het Engels op meer dan 3.500).

Een eeuw later, een uitdaging in Nederland

Toen ik in Canada rondreisde, vlak na mijn doctoraal in de sociale wetenschappen aan de Universiteit van Amsterdam met een hoofd vol theoretische informatie, werd me daar in alle ernst gevraagd tot welke stam van Israël de Hollanders behoorden. Op deze vreemde vraag wist ik eenvoudigweg geen antwoord. Het werkte als een uitdaging en ik hoop dat het op U eenzelfde effect heeft. Wie zijn wij? Zebulun zei men daar op gezag van Wilson. Dit was Of complete waanzin om een figuur uit de Bijbel met het volkskarakter van iemands land gelijk te stellen en dat ging bovendien tegen de huidige hang naar internationaal doen in en was dus ouderwets, 6f het zou een fascinerende nieuwe ontdekking kunnen zijn. In een flits zag ik hoe misschien al mijn verspreide academische kennis samengebundeld kon worden om die vraag te

onderzoeken. Ik nam de uitdaging aan en de hypothese werd van vreemd tot een wondere parallel, waarmee te werken bleek!

Terug in Holland legde ik in 1958 de idee van Zebulun voor aan Willem Koppejan, die toentertijd een grote medisch-psychologische praktijk in Den Haag had. Tot mijn verrassing leende hij me een boek, geschreven in 1920 door J. A. F. Mörzer Bruyns, in dienst van de Volkenbond te Geneve, over de psychologie van volkeren. In dit overigens eigenaardige boek met extreme standpunten, maakt hij als eerste landgenoot aannemelijk dat Nederland Zebulun is! Willem Koppejan zei, dat hij zelf mede overtuigd was van Holland's herkenbaarheid in de symbolen Zebulun en Kreeft (Cancer). Zelf had hij helaas geen tijd om dieper op dit onderwerp in te gaan, maar het overtuigde mijzelf sterker op het juiste spoor te zijn en het deed me besluiten tot een zelfstandig onderzoek. De beloning voor mijn resultaat kwam in de vorm van een vraag door deze zelfde Willem toen hij me in maart 1970 ten huwelijk vroeg. Een maand later, bij wijze van huwelijksreis, begonnen de opnamen door het team van de film Strange Parallel en ik kan U verzekeren, dat het een boeiend bedrijf is om je wittebroodsweken gezamenlijk op zoek naar Zebulun door te brengen!

De eerste serie artikelen over Zebulun in Nederland werden in 1962 in het Maandblad "Een Nieuw Geluid" ~postbus 45, Mijdrecht) gepubliceerd. Dit is het orgaan van de Bond Nederlands-lsra61. De huidige redacteur, Evert Smit Jr. beantwoordde destijds mijn artikel, omdat hij vanuit een andere gezichtshoek tot dezelfde conclusie was gekomen! Hij vestigde vooral de aandacht op de "licht-profetie" voor ons land in verband met Zebulun. Ik ben hem daar nog steeds erkentelijk voor. We waren namelijk vanaf dat moment de "twee getuigen", die elkaar stimuleerden ons onderzoek voort te zetten. Het is een vreugde, dat hij voor dit boekje een voorwoord heeft willen schrijven.

In 1966 bezocht William G. Finlay uit Zuid-Afrika Engeland voor het geven van lezingen. Hij was toevallig onder mijn gehoor toen ikzelf een praatje hield over "Holland als Zebulun" op een conferentie in de buurt van Londen. Tot onze gezamenlijke verbazing waren ook wij onafhankelijk van elkaar tot dezelfde conclusie gekomen, dat Zuid-Afrika als Nederlandse nederzetting de identiteitskenmerken van Zebulun in zich droeg!

Hier was dus nog een getuige, alhoewel hij het niet verder uitgewerkt had dan de zin uit zijn brochure "The Bounds of the Nation" (De grenzen van het land), waarin hij op blz. 13 over de oorspronkelijke bevolking van Zuid-Afrika opmerkt:

"... het zaad van Jacob breidde zich nu overzee naar alle kanten uit. Zij kwamen naar Zuid-Afrika, dat tussen haakjes ten zuiden van Palestina ligt, war in verband met Genesis 28: 14 (Gij zult U uitbreiden naar het Westen, Oosten, Noorden en Zuiden) zeer opmerkelijk is, als we zien, dat de Nederlands Oost-Indische Compagnie hier een kolonie stichtte.

Bij dit gezelschap, dat zeer welmogelijk van de stam Zebulun afkomstig was (zie Gen.49:13 en Deut.33:18-19) voegden zich de Hugenoten, die een overblijfsel van de stam van Naphtali zouden kunnen zijn. Een later toevoegsel was Ephraïm door de Britse kolonisten in 1820".

We zijn nu in afwachting van het moment waarop Zuid-Afrikanen verder concrete studie zullen maken van de Zebulunistische aspecten in Zuid-Afrika. Moge dit boekje een stimulans voor hun onderzoek worden!

In de afgelopen jaren heeft de gedachte een wonderbaarlijke vlucht genomen. Het blijkt aan iets in het bovenbewuste van velen onzer landgenoten te appelleren. Er zijn nu reeds een groeiend aantal Nederlanders, vooral ook onder emigranten, die in hun herkenning van Zebulun nieuwe geestelijke waarden terug vinden. Ze zien het als een persoonlijke zegen en zelfs als een schild tegen de pijlen van een nieuwe moraal. Wat is er in die naam? Het zou wel eens als een reddingsgordel kunnen werken!

Er is mij gevraagd om nader in te gaan op de details van de parallellen, die hier slechts in grote lijn konden worden behandeld, iedere Nederlander kan begrijpen, dat het wemelt van de parallellen in onze streken, als je er oog voor gaat krijgen. Als echtpaar hopen wij dan ook in de toekomst gezamenlijk een soort van Zebulun-Encyclopaedie te beginnen, maar dit kan een werk van jaren worden.

Inmiddels hoop ik, dat binnen afzienbare tijd, een tweede studie "Wondere Parallel - Nederland Israël" het licht kan zien.
Hebt U een Bijbel bij de hand? Wilt U me dan nu volgen naar al die plaatsen waar Zebulun, van Genesis tot Openbaring, wordt genoemd, zowel in het Hebreeuws als in het Grieks, om na te gaan wat ze betekenen? In het tweede deel voer ik U daarna mee door Uw eigen land met een Engels - Deens - Hollands filmteam om U aan te tonen welk een beeldende kracht Zebulun heeft voor zulk een modern medium, en hoe gemakkelijk het is de wondere parallel tot leven te wekken in ons heus nog zo ontroerend mooie land. Maar gaat U de film zelf zien, wie weet ontwaakt er iets ook in U, al beseft men dat niet direct.

Honderd jaar geleden strooide John Wilson een zaadje uit. Moge Prins Zebulun spoedig komen om zijn schone prinses Holland wakker te schudden.

Hoofdstuk 2.

Wie was Zebulun?

Hoewel vele Nederlandse vertalingen het woord als Zebulon schrijven en het spreekgebruik het woord als Zébulon kent, heb Ik mij In dit boekje zo dicht mogelijk aan de Hebreeuwse schrijfwijze Zévulun of Zebúlun (uitspraak: Zeboeloen) gehouden.

In het eerste boek van de Bijbel, Genesis 30:20, lezen we het bericht van zijn geboorte. Zebulun is de jongste zoon uit het huwelijk van de patriarch Jacob met de matriarch Lea. Hij is haar zesde zoon. Zijn oudere broers zijn Ruben, Simeon, Levi, Juda en Issaschar.

Als jongste van zes jongens zal hij een ferme opvoeding genoten hebben in dit prinselijk gezin. Zij waren van hoge geboorte als Abraham's achterkleinkinderen en leefden als vorsten tezamen met hun halfbroers, de zonen van Jacob's bijvrouwen, met name Aser, Dan, Gad en Naphtali. Deze halfbroers hadden niet zulke uitgesproken karakters als de kinderen van Lea en Rachel. Jacob's liefde ging uit naar Lea's jongere zuster Rachel. Hij was beetgenomen door hun vader, Jacob's oom Laban, die hem in de huwelijksnacht ongezien Lea in zijn tent gaf in plaats van Rachel. Bij Zebulun's geboorte was Rachel nog kinderloos, alhoewel Jozef spoedig na Zebulun geboren zou worden. De zacht-ogige Lea was door Jacob niet tot zijn gezellin verkozen. Toch hoopte zij nog steeds dat Jacob uiteindelijk bij haar zou komen "wonen". In deze gemoedsstemming werd haar de naam voor hun zesde zoon ingegeven:

Gen.30:20: ***"God heeft mij een schoon geschenk gegeven, ditmaal zal mijn man bij mij wonen, omdat ik hem zee zonen gebaard heb; en zij gaf hem de naam ZEBULUN."***

Deze werkwoordsvorm van Zebulun betekent letterlijk in het Hebreeuws: omheinen, inpalen, en dan bewonen. Vandaar dat Zebulun kan betekenen omheinde plek, of ons begrip beveiligd erf, en dan ook woning of opgeheven worden.

Zebulun is samengesteld uit drie Hebreeuwse medeklinkers (oorspronkelijk zijn er geen klinkers in deze taal):

- Z - Zaïn betekent omhoog brengen, opvijzelen en dan ook harpoen of enterhaak (dat is dus het middel waarmee iets op een ander niveau wordt gebracht).
- B - Beïth is woning, thuis, of ons typische Hollandse woord binnenhuis als een behoedende bescherming tegenover de buitenwereld rondom.
- L - Lamed betekent beweging vooral in de zin van aandrijven (van een dier) of in gang zetten door een kracht, een impuls.

Hoewel Lea deze naam koos om Jacob bij haar thuis te roepen, bleef déze wens onvervuld. Zebulun werd haar laatste zoon. Toch werd Jacob in een andere betekenis

naar huis teruggeroepen nadat zijn zoon "Zebulun-Tehuis" was geboren, want daarna was Jacob's "tijd van benauwdheid" voorbij:

Rachel werd zwanger en schonk hem een zoon genaamd Jozef, (dat betekent "vruchtdragende tak") die bestemd was om Pharao's rechterhand in Egypte te worden. Snel na diens geboorte vlood Jacob van Laban en vluchtte weg met zijn huisgezinnen en veestapel (Genesis 31).

Vlak voor het beloofde thuisland Kanaän vecht hij met een engel, wordt hij gezegend en krijgt hij een nieuwe naam: Israël, wat betekent "als prins regerend met God is Uw kracht" (er zijn meerdere vertalingen, die andere niveaus aangeven. Dit valt buiten ons onderwerp).

Dit alles gebeurde toen Zebulun en Jozef beneden de zeven jaar waren (Jacob leefde van 1832-1685 voor onze jaartelling en Jozef van 1741-1631). Het is welbekend, dat ervaringen opgedaan gedurende de eerste zeven jaren een onuitwisbare indruk maken op iemands verdere volwassen leven.

Hechte vriendschap tussen Zebulun en Jozef

Alhoewel de Bijbel het ons niet vertelt, kunnen we toch wel aannemen, dat het een diepe en blijvende indruk op deze jongste zonen (Benjamin was nog niet geboren) maakte toen hun vader van de ene nacht op de andere een verlamde heup kreeg èn zijn naam -dus ook de hunne- veranderde in Israël!

Hun reactie zal ongetwijfeld anders zijn geweest dan die van hun oudste broer Ruben, die toen al een opgeschoten knaap was en het met een van de vrouwen van zijn vader had gehouden!

In "De Testamenten van de Twaalf Patriarchen" wordt een heel aannemelijk verhaal verteld over Zebulun en Jozef, waarin hun hechte vriendschap wordt aangetoond: Wanneer de Patriarch Zebulun op zijn doodsbed ligt, vertelt hij zijn zonen hoe Jozef aan zijn broeders verkocht werd. Nadat hij heeft opgehaald hoe zijn oudere broers van plan waren Jozef te doden, merkt hij op hoe hij als enige tot tranen toe voor het leven van zijn broer Jozef pleitte en hoe zijn hart bonsde en zijn knieën knikten.

"En toen Jozef zag dat ik met hem meehuilde en hoe ze op hem afkwamen om hem af te slachten, toen verschuilde hij zich smekend om genade achter mij".

De broers verkochten Jozef aan de Ismaëlieten, maar Zebulun verzekerde zijn zonen zijn onschuld: "In zijn prijs had ik geen aandeel, mijn kinderen!" Immers, toen hij zat te wenen omdat ze Jozef in de put hadden gesmeten, hadden ze hem maar als bewaker aangesteld, zodat Zebulun samen met Jozef had zitten praten en huilen.

"Ik ben mij er niet van bewust in al mijn dagen ooit een zonde begaan te hebben behalve in gedachten, zelfs herinner ik me niet ooit iets misdaan te hebben behalve de zonde van het verzwijgen, die ik tegenover Jozef beging, want ik kwam met mijn broers overeen, dat ik mijn vader niet zou vertellen wat er gebeurd was".

Brittannië en Nederland
"kunnen niet buiten elkaar"

Nemen we nu voor een ogenblik aan, dat Nederland gelijkgesteld kan worden met Zebulun en Groot-Brittannië met Jozef (wiens kinderen Ephraïm en Manasse het symbool zijn van Engeland en de Verenigde Staten), dan hoeft U maar een blik te slaan in de geschiedenis van deze beide volkeren van de Romeinse tijd af, om te bemerken, dat ze er fundamenteel eender uit zien, een zelfde taal spreken, een eendere kijk op het leven hebben, voor dezelfde zaken belangstelling tonen en bovendien veelal dezelfde vijanden hebben, ook al werden onze Bataafse voorouders ingezet door de Romeinen om Britannica te bewaken. De gemiddelde Brit weet dan ook beter dan wij, dat de zgn. Romeinse bezettingslegers grotendeels uit Bataven en Friezen bestonden, hetgeen de reden zou zijn geweest waarom het verzet van "Albion" tegen "de Romeinen" betrekkelijk gering is geweest (Ziet U de parallel met Zebulun's aanstelling als bewaker?!). Ja, dezelfde belangen, ook al vochten de Engelsen en de Hollanders een paar broederoorlogen ter zee uit; ja zelfs al was er de Boerenoorlog, in Zuid-Afrika, die een diepe snee in de vriendschapsband kerfde. Desondanks bestaat er in vergelijking met hetgeen andere volkeren elkaar aandeden een even nauwe verwantschap als tussen Zebulun en Jozef. Voor de toekomst mogen we ons ongetwijfeld de woorden in herinnering brengen, die Koningin Elizabeth I in de 16e eeuw uitsprak ten aanzien van Engeland en de Nederlanden: ***"De een kan niet buiten de ander"***.

De Patriarch Zebulun, "een fatsoenlijk mens",
Dr, A. van Selms

Vanuit de Bijbel weten we heel weinig over de mens Zebulun. In tegenstelling tot zijn broeders deed hij niets in het oog lopends.

De theoloog Prof. Dr. A. van Selms (Hoogleraar in Pretoria, Z.A.) schreef een boek "Levend Verleden" (Callenbach, Nijkerk, 1966), dat uitsluitend gaat over Zebulun. Hij maakte een speciale reis naar Israël om alle historische plekjes en landstreken te beschrijven, die betrekking hebben op Zebulun. Dit is een opmerkelijke studie van onze geëmigreerde landgenoot en hoewel hij nergens zinspeelt op een mogelijke identiteit tussen Zebulun en Holland, geeft hij bij uitstek voedsel aan onze gedachtegang. De bestudering van dit boek zij U van harte aanbevolen!
Van Selms onderstreept het feit, dat in tegenstelling tot zijn broeders "van Zebulon

geen kwaad, noch in de Bijbel, noch in deze tegenwoordige tijd" (pag.7) gezegd kan worden. Hij maakt de woordspeling "van prins Zebu/on geen kwaad".

Van de prins geen kwaad wetend, vergelijkt Van Selms Zebulun met Ruben's schanddaad, met Simeon's en Levi's moord en bedrog, met Juda's "chronique scandaleuse". (Hieraan kan nog worden toegevoegd de in de Bijbel genoemde dronkenschap van Ephraim, Manasse's aanbidding van afgodsbeelden, Dan die dorpen te vuur en te zwaard uitmoordde, Aser en Naphtali die de voorkeur gaven aan het huizen temidden van de gedegenereerde Kanaänieten). Alleen over Issaschar en Zebulun wordt niets verkeerd vermeld. Toen de zestigjarige Van Selms, dertig kilometer per dag gaande, zich dat op zijn voettocht door het huidige Israël realiseerde, schrijft hij, "werd ik gedragen door mijn vreugde en geduriglijk zong ik het in mijn hart: van Zebulon geen kwaad, noch in de Bijbel, noch in de tegenwoordige tijd". Hij meent dan dat hij de eerste is, die dit ontdekt heeft, tot hij op het minstens 2000 jaar oude apocriefe Joodse geschrift "De Testamenten van de Twaalf Patriarchen" stuit, waarin de slotsom van Zebulun's levenswandel reeds was opgetekend.

Is het niet wonderbaarlijk, dat deze Nederlandse protestantse theoloog zo intens gelukkig was met deze ontdekking, zodat zijn hart begon te zingen? Waarom koos hij Zebulun uit alle twaalf patriarchen om een boek over te schrijven? Puur toeval? Onbewuste intuïtie, dat wij Hollanders wellicht enige verwantschap met deze "door en door fatsoenlijke" stam van Zebulun kunnen hebben? Of is hij zonder het zich bewust te zijn een "blinde" getuige van het ingeschapen zijn in hemzelf van een Zebulunistische kern? Is hij als voorganger een Zebuloniet?! Of is het slechts een wonderlijke parallel, dat een Professor in de theologie in Zuid-Afrika van Hollandse afkomst als eerste en enige tot nu toe een studie schreef over Prins Zebulun en zijn voormalig grondgebied?

In ieder geval onderstreept hij het feit dat Zebulun "een nette vent" was, een fatsoenlijk man, de meest vreedzame patriarch, boordevol medelijden, en dat zijn stam de gelukkigste was van alle twaalf. Tot zover Van Selms.

De Nederlanders een vreedzaam volk

Wat kan er door de eeuwen heen over ons gezegd worden? In vergelijking met andere wereldmachten hebben wij bijna altijd een vredelievende rol gespeeld. Is het toeval dat ons land werd aangewezen als Internationaal Gerechtshof, het Vredespaleis in Den Haag?

Hoewel we bepaald geen volk van halfzachte Jan Salie's zijn geweest, mogen we niet uit het oog verliezen, dat onze geschiedenis alleen maar verdedigings-oorlogen kent. (De opstand in Atjéh en de politionele actie in Indonesië waren nauwelijks aanvals-oorlogen te noemen). Onze voorouders sloegen de invallers terug en vaak hard ook:

de Romeinen bij de Bataafse opstand onder Claudius Civilis, deVikingen door de Friezen, de Spanjaarden in de 80-jarige oorlog; tegen de Franse overheersing in de Napoleontische tijd was er vooral lijdelijk verzet, om maar niet te spreken van dit laatste bij de Duitse bezetting, terwijl het tevens bekend geworden is, dat de Nederlanders harder gevochten hebben tegen de Duitse invasie in de Meidagen van 1940 dan velen in ons land voor mogelijk hielden. De Nederlander onderschat vaak zelf de kracht van onze taaie onverzettelijkheid wanneer ons vrije doen en laten wordt aangetast. Tegen die Hollandse dijk-mentaliteit is al menig vijand gedemoraliseerd afgeslagen.

Vaak heeft ons land als een bufferstaat gediend, zeker niet in de laatste plaats om agressie's van andere natie's tegen Brittannië in onze rug af te slaan. Soms met weinig zichtbaar resultaat, zoals in de nacht dat Zebulun bij Jozef in de put de wacht hield. Toen werd er ook geweend, gebeefd, met kloppend hart gewacht en met knikkende knieën stand gehouden als bescherming tegenover broedermoord. Zijn het ook nu in de E.E.G. niet weer de Nederlanders, die het voor John Bull opnemen?

Toch is het karakter van de gemiddelde bewoner van de Lage Landen nooit vechtlustig geweest, afgezien van de individuele uitschieters van Hollanders in de Oost en de West, waar zonder pardon werd meegedaan aan het versjacheren van slaven en het verkwanselen van de rechten en levens van inheemsen. Toch zijn ook buiten ons land over het algemeen onze voorouders de vreedzaamste kolonisten geweest van alle westerlingen.
In vergelijking met anderen worden wij terecht gekarakteriseerd als een vredelievend volk met inwoners, bekend om hun properheid en de spreekwoordelijke netheid van onze behuizingen.

Zebulun's testament

Het handschrift uit de Joodse overlevering in de laatste eeuw voor onze jaartelling, "De Testamenten der Twaalf Patriarchen", geeft een opsomming van Zebulun's geestelijk legaat aan zijn kinderen:

- "Heb medelijden met een ieder, zoals ik deed terwille van Jozef".
- "Ik maakte een vis-fuik voor mijn vader Jacob en ik kon ongedeerd mijn gang gaan terwijl hele scholen vissen in zee naar adem hapten".
- "Ik was de eerste, die een boot op zee liet zeilen, want de Heer gaf mij daartoe begrip en wijsheid".
- "Uit medelijden deelde ik mijn visvangst met iedere vreemdeling".
- "Hebt daarom zelf ook erbarmen, mijn kinderen, met elk mens in dankbaarheid .... want evenzo zal God in de laatste dagen Zijn erbarmen op de aarde zenden en vooral waar hij mededogen (letterlijk: ingewanden van medelijden) vindt, daar zal Hij inwonen".

- "Bestudeer de waterloop en weet wanneer zij samenvloeit (Ken bet getij en de stromingen).., als zij verdeeld zijn in teveel stromingen, dan verzwelgt de aarde ze en worden ze onbeduidend. Weest derhalve niet verdeeld in twee hoofden . . .".

De bejaarde Patriarch profeteert over zijn nageslacht: Zij zullen verdeeld zijn in Israël, zij zullen twee koningen volgen, en zij zullen verfoeilijke dingen doen en hun vijanden zullen hen dan gevankelijk wegvoeren.., na deze gebeurtenissen zullen zij zich de Heer weer in herinnering brengen en berouw hebben.., maar weer zullen zij Zijn toorn opwekken, en zij zullen schipbreuk lijden (Hij zal hen doen stranden!) tot aan de tijd der voleinding.

Zou hier iets van een droeve parallel in kunnen zitten met onze eigen geschiedenis? Denken we bijvoorbeeld aan de scheiding tussen de Noordelijke- en de Zuidelijke Nederlanden in de 80-jarige oorlog en in 1830. En is ons land niet berucht om zijn verdeling in politieke- en kerkelijke stromingen, die vaak uitlopen op het tegendeel van "eendracht maakt macht"? Hoe vaak is her Schip van Staat al gestrand? Is deze symbolische taal, die voor bet beleid van ons land gebruikt wordt geen wonderlijke parallel met de voorzeggingen van de Patriarch Zebulun? Zijn laatste woorden tot zijn zoons, voordat hij in de doodsslaap valt, op de hoge leeftijd van 114 jaar, zijn bemoedigend: "Want ik zal weer opstaan temidden van jullie, als een bewindvoerder (Engels: ruler) temidden van zijn zonen; en ik zal mij verheugen temidden van mijn stam met aldiegenen, die de wet des Heren houden en de bevelen (commandments) van hun vader Zebulun. Doch op de goddelozen zal de Heer (eeuwig) vuur zenden en hen tot in alle geslachten vernietigen'. (De volledige tekst van De Testamenten der twaalf Patriarchen is oorspronkelijk in het Hebreeuws en werd voor zover mij bekend alleen in bet Engels vertaald in een uitgave van de Society of Promoting Christian Knowledge, London, le ed. 1917.)

Behalve in dit Testament en in de Bijbel is er niet veel bekend over Zebulun. In overleveringsgeschiedenissen vindt men vrijwel dezelfde verhalen of grondgedachten. Laten we daarom tot het Boek terugkeren en nagaan of de daarin opgetekende zegeningen voor Zebulun de these van een wondere parallel tussen Zebulun en Nederland verder ondersteunen.

Met opzet wordt in dit boekje niet dieper ingegaan op Zebulun in vergeiijking met andere stammen. Dit is een studie op zichzelf. Van Engelse zijde werd onlangs de "oudere-broeder-positie' van Nederland uitgelegd als een teken dat Nederland dan Manasse zou zijn, als Engeland Ephraïm is. Terwijl de argumentatie niet onbelangrijk is, maakt men hier een denkfout, daar Zebulun de oudere broeder van Jozef is. Ook de nauwe verwantschap tussen de oudere Issaschar en Zebulun is interessant, vooral als men weet, dat er o.a. door J. A. F. Morzer Bruyns een parallel getrokken wordt tussen Issaschar en de Oost- en West-Friezen. Dit onderwerp is inmiddels door mijzelf en anderen in studie genomen.

Hoofdstuk 3.

Een verborgen betekenis in het woord Zebulun

Hoewel vele Nederlandse vertalingen het woord als Zebulon schrijven en het spreekgebruik het woord als Zébulon kent, heb Ik mij In dit boekje zo dicht mogelijk aan de Hebreeuwse schrijfwijze Zévulun of Zebúlun (uitspraak: Zeboeloen) gehouden.

In de eerste drie afbeeldingen is reeds gewezen op de molen, die een wondere parallel met de letters ZBL geven. In het Hebreeuwse woord zijn echter ook een aantal innerlijke betekenissen, die een ieder zelf zou kunnen nagaan, en waarvan ik U er een paar geef:

In een woordenboek of concordantie zult U vinden dat het woord Zebulun betekent woning, habitatie, omheining. De Hebreeuwse tekst kan echter op verschillende niveaus vertaald en verstaan worden. Er bestaat een geestelijke betekenis, een spirituele, maar ook een voor het uiterlijk oog onzichtbaar innerlijk niveau (dat echter even werkelijk is op dat plan), daarnaast een betekenis die meer onbewuste gevoelslagen aanspreekt, en dan nog een historisch gevormde. Vier niveaus zijn er minstens van ieder woord. Dan is er nog de tegenwereld van dat woord, ofwel de negatie of de tegenovergestelde betekenis. Van elk Hebreeuws woord is de omkering van de kern-betekenis mogelijk. Dat laatste gebeurt als het hoog geestelijk niveau en de andere hogere lagen niet als richtsnoer voor het leven dienen.

Ieder Hebreeuws woord is in zichzelf reeds een grandioze schepping en het tot leven wekken in onszelf van deze innerlijke waarden van de oorspronkelijke Hebreeuwse tekst gaat ons verstand nog verre te boven. Een diepgaande studie van het Hebreeuws is een eerste vereiste om een andere mentaliteit tegenover de Bijbel te gaan vinden. Velen in ons land zitten voorlopig nog in de fase van het zich alleen maar afzetten tegenover verouderde kerkelijke zienswijzen, waarbij ze dan het kind, de ongelezen Bijbel, met het badwater weggooien. In het moderne westen hebben we toch al de innerlijke betekenis van het woord verloren door haast en niet-luisteren, laat staan dat we ons de diepere samenhang van en in woorden her-inneren! (Herbeluister eens het woord inneren!). Ieder woord moet tegenwoordig slechts duidelijke informatie geven zonder kans op meervoudige uitleg, opdat de computers het makkelijk verwerken. Het oud-Hebreeuws (niet het modern Ivrit) kent maar 800 stammen van woorden, maar de betekenis van die woorden op de verschillende niveaus en in hun onderling verband is alles omvattend. Wie hier meer van wil weten leze "De Bijbel als Schepping" van F. Weinreb (Servire, Wassenaar) en andere buitenlandse bronnen.

Helaas zijn er vaak ook in ons land theologische oorlogen gevoerd over de vertaling van één Bijbel-begrip. Veelal ging het om vertalingen op verschillende niveaus, die beiden waar kunnen zijn op hun niveau, doch als woorden op verschillende niveaus door elkaar gebruikt en verward worden, dan komen vertalers nogal eens tot

schijnbare tegenspraken. Iedere goede Bijbelvertaling vult de andere aan. Het is meestal niet of-of, maar en-en.

In de komende decennia waarin naast de vertechnificeerde computertaal, en als reactie daarop, de innerlijke en symbolische waarde van het woord weer zal worden herontdekt, zal men ook de verschillende betekenis-lagen van de Bijbel-woorden weer opnieuw gaan leren samenvoegen. Die patronen zullen dan sleutels tot problemen geven. Spelen met woorden en hun dubbele zin kunnen tegenwoordig meestal alleen de aphorist, de dichter en de humorist nog. Het puntdicht of de limerick zijn afgezwakte vormen van hetgeen het Hebreeuws constant doet: in één woord kan een hele geschiedenis verborgen liggen. In het woord Zebulun ligt bijvoorbeeld de hele huwelijksverhouding tussen zijn ouders verborgen!

In dit boekje wordt een eerste poging gewaagd om aan te tonen wat er nog meer in het woord Zebulun verborgen kan liggen. De vertalingen uit het Hebreeuws, die ik u zal noemen, hebben niet met "hinein-interpretieren" te maken. U kunt ze zelf ook opzoeken en wellicht nog andere facetten terugvinden, die nog diepere zinslagen aanraken. Ik wil U alleen wijzen op een enkele wondere parallel opgediept uit de schat van het Hebreeuws.

Neem het woord Zebulun in de betekenis van woon-cultuur of van verheffing. Prof. Van Selms in zijn boek Levend Verleden (pag.12) schrijft, dat de woordstam "opheffen" in het Hebreeuws *"ons plotseling aan de oudste vaderlandse geschiedenis laat denken. Herinnert ge U nog, dat Brinio op een schild staande opgeheven werd? Daarmee was hij tot aanvoeder en vorst geproclameerd. De "opgehevene" is een vorst, en dat is de oorsprong van de naam Zebul"*. Tot zover Van Selms.

Deze gewoonte in de Lage Landen, die nog een uitloper vond in het op het balkon verschijnen en daar omhoog heffen voor het volk van de pas geboren oranjetelg, is een merkwaardige parallel in onze geschiedenis met Zebulun's naam. Koning Willem III sprak in dit verband ongeweten, gedenkwaardige woorden bij het openen der Kamers op 20 september 1883 kort na de geboorte van de latere Koningin Wilhelmina. Hij zei: "*De geboorte van ene prinses heeft het geluk van mijn huis verhoogd."*

Tegenvoeter van Zebulun

Prof. van Selms verder volgend, legt hij uit hoe het woord "Zebul" voor woning de omkering van de goede betekenis in zich heeft in de duivelnaam Beëlzebul, hetgeen letterlijk betekent: Heer van de Woning, die als aanbrenger van vuil en vliegen tot de God der vliegen werd (Volgens de Companion Bible is Beëlzebul Aramees. Beëlzebub betekent: "Heer der vliegen (2Kon.1,2) en was de god der Ekronieten. De Israëlieten veranderden de naam als symbolische toespeling in Baälzebul, "Heer van de kerker of huishouding", hetgeen later gebruikt werd in de betekenis van de vorst der demonen) en het algemeen symbool voor de duivel (Mattheus 10:25; 12:24-28).

Volgens Van Selms kan het woord Zebulun in Ugarit ook betekenen "ziekte" en werd het als zodanig door Jezus gebruikt bij het genezen der bezetenen. Hij drijft Beëlzebul uit, die de oorzaak was van de ziekte. (Mattheus 12). Zelf geloof ik, dat hier de kern ligt voor wie zich persoonlijk wil identificeren met Zebulun. Jezus verschijnt hier in de rol van een modern dieptepsycholoog, die eerst de innerlijke woning van de mens reinigt en de walgelijke smeerboel eruit gooit, voordat het gezonde en gezonden licht erin kan wonen. Uit dit individuele vernieuwd Zebulun-zijn komt al het uiterlijke voort.

Hollands Binnenhuis en wooncultuur

Het is allerminst de bedoeling om met het aantonen van deze vreemde parallel tussen een deel van ons volk en Zebulun onszelf te verheffen! Als het waar is, dan worden we opgeheven, eruit getild. Hoe en wanneer? Individueel en nationaal gaat het er eerst om wie binnentreedt als Heer van het Huis. Is het de veroorzaker van ziekte, lucht- en waterverontreiniging, de aanbrenger van een verslonsde moraal, die dan "nieuw" heet; wie wordt binnenskamers genood? Wie is de Heer des Huizes, aan wie ontleent hij zijn gezag? Welk beeld geeft de muur van de slaapkamer, de kinderkamer? Is de laatste gedachte voor het slapen gaan verheffend? Wordt de kinderziel binnenskamers dan althans nog opgeheven uit de psychische vervuiling en wordt het gevoed met de innerlijke reserves van het goede, die nog in de provisiekamer van vele Hollandse binnenhuizen liggen? Wordt de deur nog of weer open gedaan voor de man, die Beëlzebul uitwerpt en het Licht brengt, is er plaats voor Hem, wiens voeten op Zebulun's grondgebied in Galilea liepen?

Openbaring 7: 8 spreekt van een toekomst waarin twaalfduizend Zebulunieten, die verzegeld zullen zijn aan hun voorhoofd, omdat zij hun hoofd niet voor Baäl en diens nazaten bogen, aan de plagen zullen ontsnappen. Is dit een symbolisch getal of een letterlijk aantal (en dan te huiveringwekkend om op door te denken)? Of zijn de "12.000" de leiders, zij die het eerst uit Zebulun opgeheven en ingezameld worden? Wie zal zijn innerlijke woning binnengaan om het Licht te verwelkomen? Door het schoonmaken en reinigen van ons huis en door een nieuwe geboorte daarin zullen wij als prinsen van Israël op schilden verheven worden. Dat is de gezamenlijke hoge roeping om zo voor alle omwoners herkenbaar te worden. Prins Zebulun, een onoverwinnelijk onderdeel van de vorsten met God, dat is Israël.

Hollands Interieur en Binnenhuisarchitectuur

Als Nederlanders weten we vaak zelf niet hoe onze wijze van wonen, onze interieurs, de Hollandse stijl en smaak, onze gave om met de juiste belichting de goede sfeer te maken, en onze "gezelligheid" typisch Hollands zijn, gunstig afsteken bij het buitenland en vaak tot voorbeeld zijn.

In een Engelse Gids voor toeristen (Collins, London 1968, pag. 8) worden we aldus gekarakteriseerd:

"van de continentale volkeren lijken de Hollanders het meest op de Britten. Ze zijn optimistisch, hebben een rustige ongewone kwinkslagende humor, ze zijn vriendelijk en gereserveerd al naar gelang de stemming. Hun leven draait om hun comfortabele woningen, want de Hollanders geloven dat huizen dienen te worden omgeschapen tot een thuis (into "homes"). Zij zullen U direct duidelijk maken, dat zij het volk waren dat die idee uitvond in een tijd toen de rest van de wereld nog tevreden scheen met vier muren, een dak, een raam ter grootte van een zakdoek voor lucht en licht. Zij (de Hollanders) kunnen gelijk hebben, want in de 17e eeuw kwamen architecten vanuit heel Europa naar Holland om hun binnenhuisarchitectuur na te bootsen".

Hoe wij ook over deze buitenlandse visie mogen denken, het blijft een feit, dat onze 17e eeuwse schilders zoals Rembrandt, Vermeer, Van Ostade, De Hoogh en vele anderen niet alleen beroemd zijn om hun schilderen van het licht, maar ook onovertroffen blijven vanwege de Hollandse interieurs, die zij vereeuwigd hebben. Het Hollands-Vlaamse licht door veelkleurige glas-in-loodramen, de zwarte plavuizen op de vloer, het gepoetste koperwerk, bewerkte eikenhouten wenteltrappen en de eiken balken, de intieme sfeer van een gezin of een uitgebreide familie, het is alles zo oer-Hollands en zo anders dan de behuizingen van ooster- en zuiderburen.

Is er ergens in de wereld een duidelijker parallel tussen Zebulun-bewonen en de wijze waarop Nederland door de eeuwen heen bewoond is?

Restauratie en bescherming van Monumenten en Stadsgezichten

Ook al zijn er schreeuwende voorbeelden van het tegendeel, toch gaat Nederland vooraan in het bewaren en herstellen van ons landelijk en stedelijk schoon (vooral oude woningen). Het particulier initiatief voor het behoud van ons nationaal bezit is voorbeeldelijk. Ook is het warm lopen voor preserveren van oude stadjes bij ons een niet te onderschatten nationaal facet.

Aan de andere kant is er ook juist in Nederland het tegenbeeld te zien: waar de Nederlander altijd met goed wonen, huizen en bewoning als van Zebulun bezig is, daar zijn ook de tegenkrachten het sterkst, die de sloop van wijken het meest voorstaan. De voor- en tegenstanders zijn in Nederland altijd emotioneel geweest en uit de "heffe" des volks komt vaak het felste protest als men aan hun woning en hun wijk komt. Is hier misschien een onbewust raken aan een Zebulunitische kern in het geding?

Gebouwd op palen

"Amsterdam die grote stad die is gebouwd op palen,
en als die stad eens omme viel wie zou dat dan betalen?"

Voor buitenlanders is het een wonder, dat velen onzer onder de zeespiegel wonen en dat onze huizen op palen (vroeger van hout, nu van beton) in het veen en zand staan. Herinnert U U een van de vertalingen van Zebulun? Inpalen-opheffen-wonen. Zijn veel Nederlandse huizen niet op palen-opgeheven-woningen?! Vaak zelfs op door zandzuigers opgespoten land, maar daarover in een volgend hoofdstuk.

Het beroep van heier, dat als zodanig aan het uitsterven is, want de machines hebben hun werk overgenomen, maar dat nog voortleeft in de (vooral op Scheveningen) bekende naam "den Heier", is uniek en de Hollandse heiers zijn net als de baggeraars wereldbekend en in het buitenland altijd veel gevraagd geweest. Om maar een paar voorbeelden uit de geschiedenis te noemen, waar Nederlandse heiers werden ingezet en de waterbouwkundige kennis van Hollanders werd gebruikt: In Denemarken werd o.m. op Fuënen het kasteel Egeskov in het water door Hollanders op palen gebouwd. Zo is ook Frederiksborg bij Kopenhagen met Nederlandse hulp versterkt. In het 16e eeuwse Engeland versterkten Nederlandse heiers de oevers van de Theems en Windsor Park; delen van Yarmouth en de Cambridge Fens werden door de Nederlanders opgehoogd. Zo overal ter wereld door alle tijden heen. Zebulun betekent ompalen. Het staat als een paal boven water, dat onze taal doorspekt is met Zebulunitische termen. Dat is een geheide zaak!

De naam Zebulun verborgen in onze watermolen

- Zaïn - (het water) van een niveau naar het andere brengen,
- Bei'th -een wonlng,
- Lamed- de beweging of aandrijving met kracht.

Toen ik op een goede dag aah deze vertaling van Zebulun werkte, zag ik plotseling een werkende watermolen voor me en het was alsof ik midden in de centrale as ervan geplaatst werd. Het flitste door me heen, dat de Hollandse watermolen (Bedoeld is hier de achtkantige poldermolen met vijzel) het symbool van ZBL -Zebulun aangeeft, en dat het daarom als (onbewust) symbool zo'n aantrekkingskracht op buitenlanders heeft, dat het op vrijwel iedere reclameplaat voor Nederland (met een Volendamse dame en een tulp) voorkomt.

Dit was zo verrassend en tegelijk zo gewoon, dat ik het een tijd lang voor me hield. Als het waar was, dan was de parallel uniek en de draagwijdte ervan groot. Het zou misschien voor de hand gelegen hebben om deze gedachte het eerste voor te leggen aan "de tweede getuige" van het Zebulun-onderzoek, Evert Smit, daar deze zelf op de Molen de Kat woont (middelste molen) en als vakkundig molenaar zelfs molenaars-examen afneemt. Zijn enthousiasme voor het molenwezen kennende, zag ik de kans, dat hij in deze niet helemaal objectief zou reageren niet uitgesloten.

Daarom legde ik het eerst, in overleg met echtgenoot Willem, die al van jongsaf aan een verzamelaar van molens is, voor aan de cineast Derek Bray, die als Engelsman toen nog zeer critisch tegenover de door mij uitgevoerde parallel tussen Zebulun en Nederland stond. Dit voorbeeld van de Hollandse watermolen waarin de naam van Zebulun verborgen is, - *als woning die door de beweging van de wind het water opvijzelt* - werd voor onze cameraman "het bewijs" dat hem meer dan lets anders overtuigde van de verborgen parallel. Het leidde daarna tot het centrale thema in de film "Strange Parallel" en de goed gefotografeerde en sterke beelden van de molens. Vooral de bij windkracht acht nog net werkende molen van Kinderdijk maakt bij vertoning op een buitenlands publiek de meeste indruk.

Hoe zult U, Nederlandse kijker en lezer, reageren op het gedemonstreerd zien van de naam Zebulun, de patriarch van Israël, in ons eeuwenoude nationaal bezit, de molen? We hebben zoveel uitdrukkingen in onze taal waarmee U zou kunnen responderen op dit Zebulunitische aspect in dit boekje, zoals:

- Wie loopt er nu met molentjes rond, U of de schrijfster? (niet goed bij het hoofd zijn).
- Of vindt U dat de huik teveel naar de wind wordt gehangen ? (telkens van partij veranderen).
- Gaat U er zelf van malen? (in de war raken),
- of bent U iemand, die met alle winden meedraait (niet tot een scherp bepaald standpunt komen),
- of bent U het ermee eens, dat dit geweldige feit maar langzaam bij de mensen ingang zal vinden, wat niet erg is, want God's molens malen langzaam?

Hoe dan ook, de molen heeft door de eeuwen heen een centrale werking in ons volksleven gehad, die niet is weg te denken. Molens zijn eeuwenlang een zegen voor ons volk geweest. Bij een catastrofe kunnen ze weer van onschatbare waarde worden, zoals bijvoorbeeld in de laatste wereldoorlog bewezen is.

Hoofdstuk 4.

Aankondiging van de zegeningen voor Zebulun

Hoewel vele Nederlandse vertalingen het woord als Zebulon schrijven en het spreekgebruik het woord als Zébulon kent, heb Ik mij In dit boekje zo dicht mogelijk aan de Hebreeuwse schrijfwijze Zévulun of Zebúlun (uitspraak: Zeboeloen) gehouden.

De "Zegeningen" in de Bijbel worden bij verschillende gelegenheden aan de twaalf stammen van Israël gegeven. Zij zijn een soort van voorzeggingen of profetieën aangaande de stam, maar het is duidelijk, dat ze als zegeningen alleen "uitkomen", als het volk niet verblind is noch wetteloos leeft, want anders werken ze juist averechts, maar daarover straks meer. Men zou deze zegeningen in de moderne tijd kunnen vergelijken met het geven van een karakter-analyse en beroepskeuze-mogelijkheid. Het hangt van veel innerlijke en uiterlijke omstandigheden af of het talent ook vrucht zal dragen.

Het blijkt, dat deze zegeningen een wonderlijke parallel te zien geven met het karakter van volkerengemeenschappen binnen de "verloren" stammen, nu temidden van de Angel-Saksische-Keltische nazaten, die alhoewel blind voor hun eigen identiteit, toch vaak ongeweten, de hun toegedachte zegeningen hebben doorgedragen.

Er zijn drie "cirkels" van zegeningen rond iedere stam. Wanneer je een steen in het water gooit, dan ontstaan er rimpels. Vergelijk de naam van een stam met zo'n steen, dan is de eerste rimpel de zegening van Jacob tot de zoon zelf. De tweede rimpel beschrijft een wijdere cirkel Mozes, die de zegen geeft aan de stam van die zoon van Israël, terwijl de derde rimpel rond de steen nog een wijdere cirkel omvat: de kinderen, de nazaten van die stam.
Voor Zebulun zijn er de volgende voorzeggingen:

1. **De zegen van Jacob:**
   Zebulun zal aan de haven der zeeën wonen, en hij zal aan de haven der schepen wezen; en zijn zijde zal zijn naar Sidon (Statenvertaling). Genesis 49:13

2. **De zegen van Mozes:**
   Verheug U Zebulun over Uw uittocht... Zij zullen de volken tot de berg roepen, daar zullen zij offeranden der gerechtigheid offeren, want zij zullen de overvloed der zeeën zuigen en de bedekte dingen des zands. (Statenvertaling). Deuteronomium 33:18-19

3. **De zegen van Debora:**
   Zebulun, trekkende de staf des schrijvers (Statenvertaling), dragers van de werversstaf (Nieuwe vertaling). Richteren 5:14

Deze drie zegenen vormen het centrale thema van dit boekje, aangevuld met:

1. **Jesaja's profetie:**
   Doch er zal geen donkerheid wezen voor het land dat in benauwdheid was. Zoals hij in het verleden smaad bracht over het land van Zebulun, zo brengt hij in de toekomst eer over de weg der zee... Het volk dat in donkerheid wandelt, ziet een groot licht; over hen die wonen in een land van diepe duisternis, straalt een licht. Jesaja 8:23, 9:1
2. **Eerste vervulling:**
   (In het land van Zebulun) Als Jezus vernomen had dat Johannes overgeleverd was, trok Hij zich terug naar Galilea, ...en ging wonen (te Kapernaüm) aan de zee, in het gebied van Zebulun, opdat vervuld zou worden het woord door de profeet Jesaja gesproken, toen hij zei: Het land Zebulun... (zie hierboven). Matth.4:12-17
3. **Openbaring aan Johannes:**
   ... Beschadigt de aarde niet, noch de zee, noch de bomen, voordat wij de dienstknechten onzes Gods zullen verzegeld hebben aan hun voorhoofden ... uit de stam Zebulun (werden) twaalf duizend (verzegeld). Opb.7:3, 8

Kunt U de beweging in de tijd zien, zoals de steen de rimpels in het water wijder en wijder maakt naar oneindige verten toe?
Ik zie nog een andere vergelijking, die ik U ter overdenking voorleg: Het belangrijkste en centrale punt is de geboorte van een woord, in ons geval Zebulun. Het is het Ego (in de zin van Hoger Ik) van iedere zoon van Israël. Mijns inziens geldt Jacob's zegening daarom in de eerste plaats voor de toekomstige geestelijke status, het zijn van de stam; de vader voorziet hun hoger bewustzijn, en hoe zij in deze existentitle zijns-situatie gezegend zullen worden.

De tweede zegening, een paar honderd jaar later, als Mozes voor het Beloofde Land staat, geldt de stam van 57.400 volwassen soldaten, krijgslieden (afgezien nog van hun gezinnen), een volgroeide gemeenschap van Zebulunieten, en deze zegeningen zijn dan ook karakteristiek voor hetgeen die stam zal volbrengen en spreken over hun "werk in uitvoering", hun prestaties, waardoor ze bij anderen herkenbaar zullen zijn, als "made in Zebulun".

De derde zegening wordt uitgesproken in het Beloofde Land en wel door een vrouw, de profetische richteres Debora. Haar voorzegging is meer in de zin van een "epitheton omans", een eretitel, waarin een profetisch gegeven taak om te dienen verweven is, dat als een geestelijk gelukspunt werkt, wanneer de kinderen van Zebulun scheppend zichzelf kunnen zijn temidden van hun geestverwanten in het beloofde land. Dan werkt hun talent uit als een "pars tortuna". De profeet Jesaja spreekt nu in een nog wijdere cirkel over het land van Zebulun, of dat deel van de aarde, waarop het zichtbaar zal worden. In zijn dagen was de stam allang in ballingschap, maar hij voorschouwt in zijn innerlijk oog de geografische vorm waarin het gebeuren zal.

Op het eerste gezicht maakt deze symbolische uitleg misschien een wat vreemde of moeilijke indruk, doch het zou punt voor punt nader uitgelegd kunnen worden naar analogie van een kosmische mensbeschouwing, die hier niet verder wordt uitgewerkt.

Wat ik U slechts zal trachten aan te tonen is de parallel tussen deze steeds wijder wordende rimpelingen van Zebulun met verschillende fasen in onze gebieden en het karakter van hen, die er sinds mensenheugenis wonen. Door alle eeuwen heen treedt telkens weer een karakteristieke wijze van zijn, van doen en van vruchten voortbrengen op de voorgrond.

Tellen we dan nu onze zegeningen een voor een!

Hoofdstuk 5.

De zegen van Jacob voor Zebulun: een haven

Hoewel vele Nederlandse vertalingen het woord als Zebulon schrijven en het spreekgebruik het woord als Zébulon kent, heb Ik mij In dit boekje zo dicht mogelijk aan de Hebreeuwse schrijfwijze Zévulun of Zebúlun (uitspraak: Zeboeloen) gehouden.

Vers 49:13 in Genesis is een der sleutels voor het ontdekken van overeenkomsten tussen Zebulun en Holland.
Daar wordt in de eerste plaats de naam Zebulun aangekondigd, waarin we reeds een parallel hebben gezien met onze verfijnde vorm van wonen.

Doch waar is die gezegende plek waarop Zebulun zal wonen? Het is aan de haven, aan de zeekust en aan de waterkant. De oude vertaling van Pieter Keur geeft zelfs in de kantlijn aan, dat

(30) "hij sal sijne wooninge aen de zeekant hebben"
(31) "de zeeën sijn ook meyren (meeren)"
(32) "het Hebreeuws Tsidon".

Tsidon betekent: visvangen aan de flank.
Wat wordt hiermee duidelijk gemaakt? Zebulun's gebied zal er niet uitzien als dat van Jozef, die temidden van eeuwenoude bomen op heuvelen zal wonen. Nee, het zal een kalme zeekust zijn met natuurlijke havens en een toevluchtsoord voor vissersboten. De woningen zullen aan de waterkant staan. Visserij zal hun vredig beroep zijn.

Nu komen we op een merkwaardige paradox, want nergens in de Bijbel staat dat Zebulun ooit metterdaad aan de zeekust van Palestina woonde. Het lot wees hen wel een stuk zeestrand toe, maar bet bleef bewoond door anderen (nabij Akko). Kan er echter een vervulling buiten Palestina plaats gevonden hebben?

Zebulun als een der tien stammen verstrooid en "verloren"

Hier wil ik een kleine opmerking invoegen om zeker te zijn dat U begrijpt wat er gebeurde in de 7e eeuw voor onze jaartelling. De tien stammen van het Noordelijk Rijk Israël (in tegenstelling tot de twee stammen van het Rijk Juda) waren gevankelijk weggevoerd door Assyrische deportaties. Nadat Assyrië zelf weer was overwonnen en bezet door Meden en Perzen, begon de massale volksverhuizing van deze voormalige gevangen Israëlieten niet naar het zuiden, want die weg was voor hen afgesloten, maar naar het noorden en westen door centraal Europa en over de Middellandse Zee. De stam van Zebulun heeft daar ongetwijfeld aan deelgenomen. De steeds groter wordende literatuur over deze "verloren" stammen, die plotseling onder andere namen als Scythen, Kelten, Cimmerioi, Sakkai en

anderen opduiken kan men niet meer stilzwijgend voorbijgaan. Steeds meer blijken deze uit het niets opkomende hoge culturen (wat onmiskenbaar is door nieuwe archeologische en wetenschappelijke vondsten), herkenbaar bijvoorbeeld aan hun verfijnd goudsmeedwerk en bewerking van edelstenen, een gelijkenis te vertonen met het karakter van het rijk der tien stammen in de Bijbel. Deze "visie" van het verloren Israël in het Westen begint steeds meer een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid te worden. De parallel, in dit boekje ontvouwd, heeft deze studie tot achtergrond.

Het zal een tweede boek vergen om dit uit te werken, maar de vertakkingen naar ons land zijn te vinden in de Friezen, de Kennemers (Kimbren) en Kennemerland, de Bataven langs de Rijn, de Katten (Chatti) op de Zeeuws-Zuid-Hollandse kust, de Menapiërs en Sueven, de Saksische bevolking meer naar het oosten en de vergeten Kelten en Scythen in ons land, nog genoemd in oude kronieken. Een duidelijk maken dat onze voorouders géén "Germanen" waren wordt daarbij een eerste begin voor een helder inzicht in deze nieuwe visie.

Ons land als delta
van Rijn, Maas en Schelde

Weten we allemaal dat ons lage land het vlakste stukje van West-Europa is? Beseft U wel, dat wij het enige gebied zijn zonder hard gesteente of rots? Onze wateren zijn veilig en bevaarbaar. Geen boot of zwemmend mens zal zich stoten aan een verraderlijke klip. De bescherming van de natuurlijke duinstrook langs onze gehele kust is uniek. Natuurlijk zand ligt voor het opscheppen. Vergelijk dat eens met de Franse Riviera. Waar vind je door het hele land stilstaand water, kanalen, grachten, sloten, traag stromende rivieren?

Behalve bij stormrampen (en daarover bij Jesaja later meer) zijn de Lage Landen altijd door de eeuwen heen als de delta van drie grote Europese rivieren een letterlijk veilige haven geweest. Dat is de reden, waarom wij sinds de Romeinse tijd al "overbevolkt" zijn geweest (behalve na perioden van langdurige overstromingen, zoals in de vijfde eeuw en na de Elisabethsvloed van 1421).

Laten we ook ons klimaat niet vergeten.
Het behoedt, beschermt en beveiligt ons. Bij al het klagen over het weer in ons kikkerland mogen we wel bedenken hoe gezegend wij zijn met ons zeeklimaat, met storm en wind, die onze voorvaders hardden en die nu onze verpeste lucht schoonwaaien; met de regens, die ons grondwater nog voeden en de rivieren schoonwassen. Geen maandenlange bevriezingen en toch net zoveel vorst dat de bacteriën dood kunnen gaan. Klimatologisch is ons land (nog) een veilige haven.

Denk ook eens aan het feit dat er geen enkele giftige vis in onze wateren wordt aangetroffen, behalve wanneer de mens ze zelf vergiftigt. Zo ook met de dieren. Ze zijn ongevaarlijk. Geen gieren, schorpioenen, geen wolven, geen haaien. Alles kan

gegeten worden behalve de soorten, die door de Israëlitische voedselwetten verboden zijn. Deze voorschriften die algemene gelding hebben voor 's-mensen gezondheid juist in deze tijd, worden helaas in ons land zelden serieus genomen, behalve door een slinkend aantal orthodox Joodse Nederlanders. Het zou dan ook betekenen, dat garnalen, paling en varkensvlees schadelijk voor de gezondheid zijn. Of gaat ons volk hardhandig leren, dat het "onrein" gedierte het eerste geïnfecteerd wordt door milieu-verontreiniging? Wat zei Zebulun tot zijn zonen over terugkeer tot de wetten? Wie nodigt de ziekte van Zebulun in zijn huis? Herinnert U U de betekenis van Baäl-Zebul? Zijn wij een land waarin het licht ook hierop zal gaan schijnen?

Als één van de dichtst bevolkte landen ter wereld zouden wij wat reinheid en veiligheid betreft een voorbeeld-land kunnen worden.

Een Gouden Delta in de geest!

Ons land is altijd een trekpleister geweest. Langs de natuurlijke rivieren zakten de Israël-stammen naar de delta af. Door de eeuwen heen zijn we een toevluchtsoord geweest voor emigranten. En toch heeft deze delta en die daar woonden altijd een karakteristiek eigen aanzicht behouden, wat toch wel wonderlijk is als we op onze parallel doordenken. Nederland - havenland, en is niet de grootste haven ter wereld binnen onze poorten ontstaan?

Traditionele symbolen van Zebulun: schip, parel en diamant

"Zebulun zal een haven van schepen wezen", luidt de Statenvertaling van Jacob's profetie. Het Hebreeuwse woord voor schip is aniah. Het betekent schip, maar ook vloot, beurtvaartschip, kapiteinssloep, zeemacht. Bovendien betekent het "het IK", gezien in de zin van degene, die zijn vaar- en voertuig (het lichaam) leidt. Merkwaardigerwijs wordt dit woord pas voor het eerst in de Bijbel gebruikt hier in Genesis 49:13. Bestonden er geen boten voordat Zebulun er was? Natuurlijk wel, maar ze spelen blijkbaar nog geen rol in de wordingsgeschiedenis van Israël. In ieder geval schijnt Zebulun speciaal gezegend te zijn met kennis van schepen in havens. Daar de traditie hem de eerste scheepsbouwer noemt van een vaartuig met zeilen, bestaat er geen twijfel over dat de zegen van Jacob zich ook uitstrekt tot de bouw van schepen.

Volgens Joodse traditie was de banier van Zebulun altijd een schip. De symbolen van de andere stammen zijn soms door elkaar gehaald, maar die van Zebulun onderging nooit enige verandering. De afbeeldingen geven een typische vissersboot met een zeil. Nooit een galei of een roeiboot. De afbeelding in The Jewish Encyclopaedia is wellicht geïnspireerd op vissersvaartuigen uit het Midden-Oosten, maar het vreemde is, dat bet ons herinnert aan de vroeg Middeleeuwse platte "pleyte", die vooral in Vlaanderen en het Westerschelde-gebied gebruikt wordt. Ook

de Scheveningse "bommen" hebben hetzelfde model, evenals het koggeschip, dat in de 12e eeuw nog her stadszegel van Amsterdam was.

Het schip dat op de afbeeldingen van de banier voor Zebulun staat, heeft in ieder geval met onze vissersboten gemeen, dat ze geschikt zijn voor ondiep water en makkelijk op de zandige of modderige kant gesleept kunnen worden.

De parallel kan helaas niet zo ver doorgetrokken worden, dat er een overmaat van scheeps-symboliek in de Nederlandse heraldiek is aan te tonen. Relatief weinig gemeentewapens voeren een schip. (Blankenham, Gasselte, Elst, Hellevoetssluis, Hoofdplaat, Kwadijk, Ooltgensplaat, Oude Pekela, Schipluiden, Veenendaal, Vlieland en IJIst). Wel wordt de zee vaak in golven aangegeven en het Zeeuwse wapen van de leeuw, die worstelt en ontzwemt (Luctor et Emergo) is welbekend.

Wel is de leeuw prominent in ons Koninkrijkswapen, in negen van de elf provincies, en in vele wapens van gemeenten en particulieren. Men zegt dan al gauw: "Dat heeft toch niets te maken met bet symbool van Zebulun?" Stop, wacht even! Zebulun was met Issaschar officieel ingedeeld bij Juda en marcheerde dan ook achter het vaandel van Juda, waarop een leeuw staat (Numeri 2:7)! Nederland schaart zich nog steeds achter het wapen van Juda. Is dit geen wondere parallel ?!

Toch hebben we ook het schip in onze folklore en het ambachtelijk werk wel degelijk tot een nationaal symbool gemaakt. Hoeveel Nederlandse zeilschepen zijn geëxporteerd op Delfts blauwe- en Makkumer tegels? Kijk naar het handwerk van de zilversmeden, de houtsnijders, de motieven op de merklappen, de scheepjesklokken (!). Gaat Uzelf maar na in de plaatselijke musea. Alleen de Deense volkskunst kan in dit opzicht wedijveren met de Nederlandse, maar Dan-mark bergt dan ook een andere wondere parallel in zich met de stam Dan, die voorzegd werd "in schepen te verblijven", terwijl Zebulun schepen bouwt en aan de haven der schepen woont. Ongetwijfeld hebben Holland en Denemarken in dit opzicht eenzelfde psychologische- en culturele achtergrondgeschiedenis. Dan's banier is echter een draakachtige slang en de voorstevens van de Vikingschepen vertonen gelijkenis met Dan's symbool. Doch dit is een ander onderwerp.

Nog even terug tot onze scheepsbouw, leder kind weet, dat Nederland daarvoor altijd beroemd is geweest. We denken maar even aan de Noord, de Lek en de Zaanstreek, om van de grote werven in Amsterdam, Rotterdam en Vlissingen in onze tijd niet eens te spreken. En hebben niet talloze oude havenplaatsjes een eigen werf? Nog even een paar voorbeelden van scheepsmodellen, welke de Hollanders uitvonden of die uniek zijn geweest in de wereld:

- Het snelle **fluitschip** werd in de 16e eeuw ontdekt en is de reden waarom de Hollanders de snelste en onbestreden heersers der zeven zeeën werden, tot een eeuw later de Engelsen hen de loef afstaken.

- De **trekschuit** is een unieke Hollandse vinding en was alleen geschikt voor rechte kanalen en sloten met jaagpaden langs de vlakke waterkant. Met Godfried Bomans en Anton Pieck zou je wel eens terug verlangen naar het Zebulunitisch vervoer, dat wellicht sneller ging dan de auto tijdens spitsuren.
- De **haringbuis** met de mogelijkheid tot vissen aan beide flanken gecombineerd met het inzouten van de haring op het schip is een reden waarom de Nederlandse vissers gedurende eeuwen de koningen der Haringplas, onze Noordzee zijn geweest...

Vult U zelf maar aan met modellen van de nationale sport-zeilerij. Het gaat hier alleen om illustraties van de parallel met Zebulun's symbool, waarvan de vissersboot, die de netten aan beide flanken uitwerpt de merkwaardigste ondersteuning van onze parallel is.

De Vliegende Hollander als symbool

Wist U dat de legende van het spookschip de Vliegende Hollander berust op een verhaal van een scheepskapitein uit Terneuzen, die in de 16e eeuw bij Kaap de Goede Hoop schipbreuk leed? Sindsdien doen daar verhalen de ronde van het spookschip de Vliegende Hollander. Doch ook voor de Engelse kust van York gaan verhalen van vissers, die daar uit de kust het phantoom "Flying Dutchman" zagen. Is het U wel eens opgevallen dat voor onze eigen vaderlandse kust de Vliegende Hollander als geest niet gezien werd?
Dat is een nog nooit besproken volks-psychologisch verschijnsel. Waarom heet de geestverschijning bij andere volken "de Hollander" ?!
De volgende verklaring gaat wellicht te ver. Zie het dan ook maar als een grapje: in de omgekeerde spiegelwereld van het rijk der zinsbegoocheling, wordt de parallel tussen Holland en Zebulun "werkelijkheid", als de banier van Zebulun tot het spookschip van de vliegende Hollanders wordt!

"O weemoed om dit onvervulde leven,
Dat ik te lijden toch niet laten kan,
Schoon als dat spookschip in zijn eeuwgen ban
Mijn ziel rondzwerft en rust niet, ook maar even..."

En met deze verzuchting van onze dichter Nico van Suchtelen zijn we terug bij het Ik van het schip - aniah.

De diamant het traditionele symbool van Zebulun

Een parallel met Zuid-Afrika en Holland.
Hoe de twaalf stenen voor de twaalf stammen van Israël in de juiste volgorde gerangschikt zijn volgens de oorspronkelijke Hebreeuwse teksten is nog steeds een vraagstuk omdat Exodus 39:10-14 niet overal in dezelfde volgorde schijnt te worden

vermeld. Dit onderwerp ligt buiten mijn competentie, doch W. A. Koppejan, mijn echtgenoot, maakt hier een speciale studie van, die hij op een goede dag het licht hoopt te doen zien. Voor Zebulun treden echter geen grote verschillen op: in de Joodse Encyclopaedie, gebaseerd op de Joodse traditie, wordt de diamant als het symbool voor Zebulun aangegeven.

Op de diepere symbolische achtergrond van de diamant als zodanig en waarom deze nu juist voor Zebulun, laat ik dus achterwege, doch de parallel met Holland vervolgend, zijn er een paar merkwaardige verbanden.

In de eerste plaats is onze hoofdstad Amsterdam altijd het beroemde internationale centrum van de diamant-slijperij geweest met hele generaties van vooral Joodse diamantslijpers, waar U "Droomkoninkje" van Herman Heyermans nog maar eens op na moet lezen. Tegenwoordig zijn ze nog bekend omdat er in Amsterdam met de hand geslepen wordt. Een symbool van Zebulun ?

De meeste diamanten komen uit Zuid-Afrika, het land van de diamantmijnen, het land tevens waar Zebulun vertegenwoordigd is, of waarheen W. G. Finlay onze parallel heeft doorgetrokken.

De grootste ruwe diamant ter wereld werd ontdekt in Zuid-Afrika: de Cullinan in Transvaal in 1905. Deze werd naar Amsterdam gezonden om daar te worden geslepen en maakt nu deel uit van de Britse kroonjuwelen (Encyclopaedia Britannica nr. 7, blz. 317, 1960).

De parel als symbool ook voor Holland en het dierenriemsteken Kreeft

Een enkele keer ziet men de parel aangegeven als het symbool voor Zebulun. Wist U dat Nederland in heel noordwestelijk Europa her enige land is waar wel eens parels worden gevonden? Dat is in onze Zeeuwse oesterputten bij Ierseke. Ze zijn te klein om te cultiveren en na het sluiten van de Oosterschelde zal her wel definitief met onze parels gedaan zijn. Daarmee komt dan meteen een einde aan de verleiding om onreine oesters te nuttigen.

Op een hoger niveau van symbolische interpretatie komen we nu op de kosmische verbanden en "archetypen", hetgeen echter een apart onderwerp is, dat hier te ver voert. Ik vermeld alleen, dat Zebulun met de parel wel in het Dierenriems-teken Kreeft wordt geplaatst en dat ditzelfde voor Nederland geldt.

Dit teken Kreeft (Cancer) wordt in verband gebracht met de Maan, getijden, water, de moeder, de gezinssfeer en het huis in het algemeen, behoeding, de melkwitte parel. Voor hen die hier dieper op in willen gaan hopen mijn man en ik samen hierover een nadere studie te schrijven.

Hoofdstuk 6.

Gezegende visvangst door uitwerping van de netten aan beide zijden

Hebt U het ook nog geleerd op school? 1320: Willem Beukelszoon uit Biervliet vindt het haringkaken uit. Of deze Zeeuw inderdaad de eerste was, blijft de vraag, want de Zweden beweren dat zij de eersten waren.In ieder geval is het een feit, dat de Hollanders en Zeeuwen in de 14e eeuw al een verfijnde methode kenden om de baring te zouten in hun oude zoutpannen (die langs de Schelde waren al bekend bij de Romeinen). Deze uitvinding was een ware zegen voor ons land en de zeelieden en wel in een tijd dat men van het conserveren van levensmiddelen nog weinig afwist.Het is niet overdreven te stellen, dat een tonnetje haring het leven van een hele scheepsbemanning of een gezin redde. Trouwens, denkt U maar aan Leidens' ontzet en alle traditie die eeuwenlang rond de haringvangst bestond en die helaas aan het uitsterven is. Wat is "vlaggetjesdag" vergeleken bij vroeger en hoe lang zal de Koningin de eerste groene haring nog ontvangen? Hoe lang zal het naar binnen werken van rauwe haring door je keel een bezienswaardigheid voor buitenlanders blijven? Tenzij er drastische maatregelen genomen worden in de Noordzee, zal het niet goed gaan met de haring, ons volksvoedsel bij uitstek. Ja, kan de zegen (en het omgekeerde) voor Zebulun in de vorm van visvangst en de zegeningen voor Nederland met zeebanket iets met elkaar te maken hebben?

Het blijft in ieder geval merkwaardig dat de grootste haringvissershaven van Europa, ja, groter dan die van de Denen, Schotten, Noren, Russen, aan de kust van onze Parlementsstad in Scheveningen ligt.

In de 16e en 17e eeuw waren er 2.000 haringbuizen in het land en was een vijfde van de hele Nederlandse bevolking in de haringindustrie werkzaam. Dat was 450.000 mensen op een totale bevolking van 2 miljoen in die tijd (volgens Elseviers Zeevissen Gids, 1966).

Een vijfde! En dan nog al die andere landgenoten met zulke Zebulunitische beroepen als scheepsbouw (U herinnert U, dat Tzaar Peter de Grote uit Rusland naar de Zaan kwam om daar het vak te leren), helen, netten boeten, baggeren, droogleggen, vul zelf maar aan. En dan al die stoere Hollanders, die "naar zee" gingen - iets wat nog steeds als wens in het onbewuste van veel Nederlanders sluimert en van tijd tot tijd als een romantisch helmwee naar "het zeegat uit" ontwaakt - allen die op zeewaren om te vechten, om handel te drijven, om nieuw land te ontdekken, of om kort en goed zeerover of strandjutter te zijn. Denk aan de bejaarde vissers aan de wal en zij die aan de havenkant "de beste stuurlui" waren en nog altijd zijn. Welke Hollander leefde en leeft eigenlijk niet minstens een deel van zijn dagen met her strand, de zee en de waterkant op de wijze van de zegen aan Zebulun voorzegd?

In de meest gezegende periode voor ons land, de Gouden Eeuw, de hoogtijdagen van de haringvisserij, en niet te vergeten, de walvisvaart, de Admiraliteit en de formulering van het internationale zeerecht (Hugo de Groot!), tevens de rijkste dagen van het Hollands Binnenhuis is de gouden weerspiegeling van de zegen aan Zebulun ook het beste te herkennen in Ons volkskarakter:

"loopt Jan Salie op zijn muilen,
Jan Courage kiest het want;
Hola, bootsman, alles ree,
wij gaan mee naar de zee".

Vissen met netten aan beide zijden

Genesis 49: 13 wordt soms vertaald als ***"zijn grenzen zullen tot aan Sidon zijn"***, maar ook als ***"aan zijn beide flanken zal hij vis vangen"*** (vertaling Ferrar Fenton). Ik herinner U aan het feit dat beide vertalingen uit het Hebreeuws op een verschillend niveau juist zijn. Hier hebben we een opmerkelijk voorbeeld: Sidon is de naam van een plaats in Palestina en betekent "**visvangen**". Tegenwoordig wordt vermoed dat het dezelfde plaats was als Saïda, de huidige vissershaven van de Libanon. De oliepijplijn van Irak komt er op uit en het hele gebied heeft een luguber verleden, daar het als het Kanaänitische Sidon en Tyrus vervloekt werd. (Zie Jesaja 23 en Bijbelse Atlassen).

In een andere laag van vertaling worden de "grenzen" vertaald met "dijen" of flanken en zijden van een schip. In de combinatie met "visvangen" (Sidon) zijn we opeens in onze innerlijke beeldvorming - terecht - thuis in eigen land.

Wie kent niet de vissersboten op het IJsselmeer of op de Zeeuwse wateren met hun netten aan beide zijden uitgeworpen in het ondiepe water? Kijk anders maar naar de afbeelding, waar de Tholen VI met schipper Bout geschiedenis maakt door op deze wijze de jongste Nehalennia-vondsten te vangen. Om schipper te zijn in onze wateren moet je de vaargeul en de zandbanken, de stromingen en getijdenloop op je duimpje weten, anders loop je zo vast. Het is of we de Patriarch Zebulun tot zijn zoons horen herhalen: *"Observeer de wateren en weet wanneer zij samenvloeien"*.

- Waar anders dan in Nederland verschuift het zand en de zee de vaargeul zo gauw?
- Waar elders is de bodem zo geschikt voor visserij met sleepnetten
- en waar ter wereld is een heel volk eeuwenlang zo gezegend geweest met zoveel variaties scholen zuivere vis als bij Ons?

Ja, tot voor kort; nu wordt het vervuilende water en de dode vis een vloek, maar daarover later meer.

Soms ook wordt het vertaald als ***"Zebulun, die zijn benen zal gebruiken als hulp bij het vissen"***. En zien we dan niet direct het bekende beeld van een gelaarsde visser, die tot aan zijn bulk in het water staat, of het nu bij een paalhoofd is, op een zandbank, in een meertje of een sloot? Waar ter wereld is her zo veilig en zo gewoon en ook in de winter mogelijk om je benen te gebruiken als hulp bij het vissen? Is het geen wonderlijke parallel in het gewoonste beeld van Holland? Iedere Nederlander is een visser en elke jongen baggert met laarzen door de modder. Is er in allen iets van het karakter van Zebulun op te vissen?!

Nu wordt het echter tijd om ook aandacht te gaan besteden aan het tegendeel van de zegen. De zegen, die met dezelfde elementen in vloek kan verkeren als mensen met een Zebulunitische kern zich collectief afkeren van het leven in overeenstemming met hun hoge roeping en in een zelfgemaakte Babylonische warboel terecht komen. In de Hebreeuwse voorzegging aan Zebulun ligt ook nog een vertaling besloten op het niveau van het tegendeel of de spiegelkast. Moge de visie en de gedachte, die ik in deze Hebreeuwse woorden zie, zich niet verder materialiseren, want het heeft al angstwekkende vormen aangenomen, zoals onze regeerders niet meer kunnen ontkennen. Moge dit boekje van een heel ander gezichtspunt uit mede een bijdrage worden tot een nationaal en collectief terugkeren en onze deuren en sluizen sluiten voor verder fysiek en psychisch vuil, milieuvervuiling en vervuiling van de mentaliteit en ziektes dankzij de "progressiviteit", die veel Nederlanders indrinken.

Laten we onze modder opbaggeren als Zebulun, en Beelzebul ons land en ons huis uitsmijten voor het te laat is en ons karakter psychisch verzandt. Moge het Licht, dat zuivert en reinigt hier in onze Gouden Delta de kans krijgen om door te dringen en NU te gaan stralen, zodat we collectief als geheel volk en ieder apart een lichtende voorafschaduwing (hoe paradoxaal!) mogen worden van Zebulun, dat zal wonen in het Licht, van Israël, dat zal regeren met God.

Een visie,
indien de zegen van Jacob aan Zebulun
in een vloek verandert

We hebben gezien dat het woord voor schip in het Hebreeuws aniah is en dat het ook 'Ik' of 'Zelf' kan betekenen. Dit laatste start vooral in verband met zuchten en het oud-Hollandse murmureren, bejammeren en weeklagen.
Het menselijk 'Ik' zucht over zijn incarnatie in het vlees als uiting van een terug verlangen naar het verloren paradijs. De apostel Paulus zei reeds dat hij de ganse dag verzuchtingen uitte over de geschapen wereld.

Jacob's zegen aan Zebulun (Genesis 49: 13) zou letterlijk ook vertaald kunnen worden als:

Zebulun (in de zin van degene waarin Baäl woont) *zal genoodzaakt worden binnen zijn beperkte ruimte te blijven* (in plaats van vrij wonen) *temidden van afgedamde en volledig ingesloten* (in plaats van omheining ter bescherming) *poelen van bemoeizucht* (als karikatuur van beschermende haven en hof) *en verpest water* (een vermoeide, dode zeekust en stinkende kanalen) *en zij, die* (nog) *een individueel ik hebben* (het Zelf als symbool voor het psychisch gestrande schip), *zullen aan deze afgedamde poelen in troebel water vissen en murmureren en weeklagen over de vissen, die dood op hun zij* (U weet wel met de "flank" naar boven) *aanspoelen* (te vangen zijn).

De betekenis van deze vertaling kan natuurlijk zowel op het uiterlijke zichtbare slaan als op het psychisch vervuilde denken in enge hokjes, waarin alle levende inspiratie (de vis) is vermoord en waar alleen een stinkende chaos van erotisme en mentale verzieking overblijft. Hebt U ooit rotte vis geroken en snel zien bederven? In Nederland zijn we hard op weg! Toch wordt er sinds 1970, het Europees Natuurbeschermings Jaar, op nationaal niveau wel iets gedaan voor zover het nog niet te laat is.
Het gaat in dit boekje echter om het bewustmaken van een parallel met Zebulun voor ieder persoonlijk die hier als Nederlander op aan slaat. Als ieder consequent zijn innerlijke mens en zijn uiterlijke omgeving gaat reinigen en het licht toelaat, dan is er collectief nog veel te herstellen. Internationaal zijn we nog steeds bekend om onze netheld en het schoon schrobben van Ons eigen straatje. Het vuil individueel en nationaal de deur uit, dan zal de God van Israël ons weer een "beveiligd erf" hergeven!

De situatie van de Rijn is ons allen bekend uit publicaties en ervaring. De schone gouden waterdelta van Nederland wordt al **"het riool van Europa"** genoemd. Hoe lang zullen we nog de twijfelachtige eer genieten om te dienen als smeerpijp voor de Franse, Belgische en Duitse industrie? Zie de zegeningen aan Zebulun weerspiegeld in hun tegendeel.

- De natuurlijke zegen de grote gouden waterdelta van Europa te zijn,
- De natuurlijke zegen van veilige havens en helder stilstaand water,
- De zegen een volk te zijn, geboren en getogen aan de waterkant,
- De zegen een paradijs voor vissen te zijn,
- De zegen van een mild klimaat, onder de zeespiegel levend ....

het lijkt een vloek te worden, een bezoeking.

- De onnatuurlijke bezoeking om het vuil van de Europeanen stroomopwaarts te moeten bergen,
- De onnatuurlijke bezoeking om watervervuiling juist in stilstaand water op te lossen,
- De onnatuurlijke bezoeking te moeten wonen aan stinkende kanalen,
- De onnatuurlijke bezoeking van aan zee wonen en niet te mogen zwemmen in die verontreinigde branding langs de vervuilde, vroeger blanke, stranden,

- De onnatuurlijke bezoeking een massagraf te worden voor waterflora en fauna,
- De onnatuurlijke bezoeking van laag hangende wolken, waarin niet te ademen is, een vergaarbak van alle luchtverontreiniging uit hogere delen van Europa, aangetrokken door de vochtige atmosfeer van Ons land,
- De onnatuurlijke bezoeking van een constante mist en verslechtering van de gehele atmosfeer, waarin de zon nauwelijks meer schijnt en het licht verdonkert.

Ziet U de omkeer van Zebulun, die veilig zal wonen en wiens land als eerste de terugkeer van het licht zal zien? Laten we dit letterlijk nemen en niet te snel vergeestelijken.

We weten nu langzamerhand wel allen hoe de zo geprezen deltawerken een catastrofe kunnen worden voor onze waterhuishouding als ons watermilieu verontreinigd blijft. Goddank heeft de Haringvlietdam sluizen gekregen, maar die worden dan ook officieel **"de hoofdkraan van Nederland"** genoemd. Waarom toch zo noodzakelijk één lange kustweg van Noord-Europa naar het Zuiden, verbonden met de tunnel onder het Kanaal, een rechte snelweg, de eeuwenoude wens van Romeins georiënteerden, waarbij de door God gegeven zegen van de wondere lijnen der natuur teniet gedaan worden? Is een reeds vlak en dan nog rechtlijnig doorsneden land een zegen of een vervloeking voor de levensadem van ons volk? Men oordeel zelf.

Is het te pessimistisch om de visie voor een karikatuur van Zebulun binnen afzienbare tijd voor de Nederlanders door te moeten trekken, als ze niet gezamenlijk omkeren? Anders zal er zuchten en murmureren zijn over de gedode natuur. Wat reeds onherstelbaar verloren is, beweegt de besten onder ons al tot tranen. Er is altijd al van de Hollanders gezegd, dat ze *"geboren kankeraars"* zijn en zich nooit zo erg dankbaar tonen. Dat kankeren zou wel eens een bittere waarheid kunnen worden. We zijn in het buitenland onze naam van vriendelijkheid en voorkomendheid als volk snel aan het verliezen. Daarvoor in de plaats komen nervositeit, kribbigheid, irritatie en schelden. Gaat men een klaagziek volk van murmureerders worden, dat jengelt om zijn dooie visjes, die hij zelf heeft uitgeworpen? Een volk, niet van Zebulun aan de haven, maar van de bekende beste stuurlui aan de wal? Terwijl de schepen bakzeil halen?

De weinige "Ikken", de individuen, die ziende zijn in Holland, zij die hun identiteit met een stam van Israël realiseren, zij die nog een verantwoordingsbewuste kern in hun hart hebben, zij kunnen al niet anders meer dan op de wijze van Paulus zuchten en lamenteren om wat ze dagelijks zien gebeuren. Zonder het kennen van de eigen identiteit is er geen werkelijke oplossing. De enige weg uit het slop is het terug krijgen van geloof, dat héél "Israël gered zal worden", zoals in de Bijbel is voorzegd. Geloof, dat bergen kan verzetten, is ook die kracht, die ons en ons milieu zal kunnen reinigen. Alleen wonderen kunnen ons nog redden. Wonderen van

oplossingen worden geboren in hen, die bereid zijn eerst zelf gezuiverd te worden en om alle offers voor de juiste doelen te brengen. Wonderen zullen gebeuren als de blindheld wordt genezen en de schellen van Holland's ogen vallen. Wanneer de hier gegeven wondere parallel een ware is, dan zal het letterlijke Israël dat zijn wij dan - rustig op zichzelf wonen en veilig gesteld zijn in de rampzalige dagen, die over de volkerenwereld komen.

Moge Ons land schoongewassen worden en weer schoon blijven! Dat is onze en ieders taak. Moge licht in plaats van schemer in de Lage Landen zijn, en moge de terugkeer van het Licht hier het eerst gezien worden, zoals bij Zijn eerste verschijning in het land van Zebulun (Mattheüs 4:13-15).

Hoofdstuk 7.

Holland een haven en toevluchtsoord voor vervolgden

Er is gelukkig nog een positievere vertaling van de zegen van Jacob aan Zebulun mogelijk dan het voorgaande, dat zich als visioen meer op de nabije toekomst richtte. Het volgende ziet vooral naar ons verleden, ook al kan ons land ook en juist in de toekomst voor vreemden een nieuw toevluchtsoord worden, àls het licht hier centraal woont.

„Holland een haven voor filosofen"

Dit is de titel van hoofdstuk negen in een uitstekend boek van Charles Wilson over de Republiek der Verenigde Nederlanden in de 17e eeuw? (Dit is niet de 19e eeuwse John Wilson uit Cambridge, die als eerste een vergelijking trok tussen Zebulun en Nederland, maar Charles Wilson, huidige lector in nieuwe geschiedenis, eveneens te Cambridge.)

Professor Ch. Wilson wijdt een hoofdstuk aan de vervolgden om wille van hun godsdienst, die in die dagen uit vele landen onderdak vonden in de Republiek: *„Verreweg de grootste groep waren Vlamingen of Walloniers uit her zuiden, maar zij waren zeker niet de enige in het oog lopende nieuwelingen. Duitsers, Scandinaviërs, Fransen, Engelsen, Schotten, Joden, ja zelfs Armeniers en Turken voegden zich bij hen. De grote steden waren cosmopolitisch op een wijze, die uniek was voor de 17e eeuwse wereld. Bijna alle immigranten uit den vreemde kwamen op zoek naar een vrij zijn van vervolging, of het nu grote handelaren uit Antwerpen, geschoolde textiel-arbeiders uit Yperen, of geleerden uit Frankrijk en Engeland waren".*(Charles Wilson, The Dutch Republic, pag. 165, uitg. World University Library, London 1968.)

Onder deze geleerden waren Rene Descartes, Baruch de Spinoza, John Locke om maar een paar te noemen. Velen waren Hugenoten, die na de Bartholomeusnacht (1572) bij duizenden naar de Protestantse Republiek stroomden. Menige landgenoot kan zijn afstamming nog op deze vluchtelingen terugvoeren.

De bekende Mayflower-groep, die in 1620 naar Amerika zeilde, trok voordien eerst naar Amsterdam en vandaar naar Leiden onder hun herder John Robinson. Zij genoten gedurende vele jaren in Nederland bescherming.

Spinoza was een Jood. *Holland is altijd een „haven" voor Joden geweest*. In de 15e en 16e eeuw vluchtten duizenden Sefardische Joden uit Spanje naar de Nederlanden. Ze vestigden zich voornamelijk in Amsterdam, dat tot de oorlog en voor de oprichting van de Staat Israël bekend was als „Mokum", dat betekent (goede) plaats, of „Jeruzalem van het Noorden". Namen als Cohen, de Levita, Jessurun, de

Pinto zijn ons allen bekend als eeuwenlang gerespecteerde families. Zij hebben de Nederlandse cultuur verrijkt. Hun talent voor zilversmeedwerk, diamantslijpen, medicijnen, muziek, Hebreeuws was groot en kon rustig opbloeien in Holland.

Toen de Bijbel (Statenvertaling) omstreeks 1620 door de Synode werd aangevat, werden ze bijgestaan door Sefardische Joden. Rembrandt vond zijn modellen voor zijn Bijbelse figuren in de Jodenbreestraat.
In later eeuwen vonden ook Ashkenazische Joden in Nederland een toevluchtsoord, waar ze ontsnapten aan hun bitter lot uit Rusland, Polen, Duitsland, totdat het Hitler-regime in de 2e wereldoorlog ook 90.000 van onze Nederlandse Joden naar de gaskamers bracht (De precieze feiten bevinden zich in het Centraal Bureau voor Oorlogsdocumentatie).

Waar het hier tevens om gaat is, dat de Joden in ons land nooit in ghetto's leefden, zoals in andere Europese landen, waar ze van regeringswege apart moesten wonen. Noemden Amsterdammers sommige wijken hun "ghetto", dan was dit altijd een samenwonen op basis van vrijwilligheid. De Joden waren vrij en veilig in ons land. Is dit een teken van Zebulun, die achter de banier van Juda marcheert?

De opstelling van het leger van Israël, dat niet alleen voor de verleden tijd, maar ook voor de komende een symbool en een feit is, wordt hier niet nader uitgewerkt. Men leze Numeri 10:14-17, waarin de tabernakel achter Zebulun gedragen wordt.

Hoofdstuk 8.

Het Hebreeuwse woord voor haven hetzelfde als ons woord hof

Honderd vijftig jaar geleden was het Ds. John Wilson, die in zijn boek de opmerking maakte over onze Israëlitische oorsprong. Hij schrijft daarin, dat het Hebreeuwse woord "chof", dat haven betekent, hetzelfde klinkt als het Nederlandse woord "hof" met dezelfde betekenis. Hoewel "chof" en "hof" niet hetzelfde klinken, was hij toch dichter bij de waarheid dan het schijnt. In dialecten van Zeeland en Vlaanderen zijn de 'g' en 'ch' immers verwisseld met de 'h'. Dit nu kan ook gebeuren in het Hebreeuws en Gaelic. Een Zeeuwse boer kan je "op 't chof" noden. Hij spreekt dan letterlijk het woord, dat in de zegen aan Zebulun wordt gebruikt!

Dit woord "chof" in het Hebreeuws betekent omheining en dit drukt precies uit wat ons woord "hof" oorspronkelijk betekent: een open vierhoekig stuk land, omsloten door palen, bomen, een haag of huizen.
Dit oud-Nederlandse woord, dat in het Gothisch voorkwam, doch in modern Engels is uitgestorven, leeft bij ons voort in velerlei betekenissen en is een van de oudste woorden, die in onze taal bestaan. Het letterlijke woord, dat aan Zebulun zegen zou verspreiden, heeft zo' n grote rol in onze taalgeschiedenis gespeeld! Is dat geen markante parallel ?

Hier zijn enige voorbeelden uit ons alledaagse spraakgebruik:

1. Het oudste hof is het Binnenhof in Den Haag, dat dateert uit de 7e eeuw. Hier hield de Graaf zijn hofdagen. Onze parlementsgebouwen zijn rond de Ridderzaal in open vierkant gebouwd, waardoor symbolisch de Kamergebouwen, als volksvertegenwoordiging rondom, de Ridderzaal, waar de vorstin de Staten-Generaal opent, beschermen.
2. De verblijfplaats van de Koninklijke Familie heet het "Hof". Zij, die de Koning(in) dienen als naaste medewerkers en personeel zijn tezamen de **hof**houding.
3. Grote boerderijen, die omheind zijn met sloten, hagen of populieren, heten vanouds **hof**steden.
4. De Gerechtshoven of het "Hof van Arbitrage" zijn van hetzelfde woord afgeleid.
5. Als lust**hof** van bloemen met een haag aan vier zijden werd het vroeger meer gebruikt voor tuin. We kennen het nog in de internationaal bekende Keukenhof
6. De Hof van Eden, waar Adam en Eva uit verdreven werden.
7. Iemand het hof maken wil oorspronkelijk zeggen, dat de man het meisje vraagt om samen een hof te maken, en symbolisch om zijn veilige haven te zijn.

8. De Hofjes, die typisch en oorspronkelijk Nederlands van opzet zijn, werden als eenpersoonshuisjes voor alleenstaanden en oude vrouwen gebouwd, met de deur naar de binnenplaats en de blinde buitenmuur ter bescherming naar de buitenkant toe. Ze zijn in dubbele zin een haven en hof, een toevlucht voor generaties geweest en zijn nu nog een rustpunt.

Hollandse hofjes, een teken van Zebulun?

De idee "Hofje" heeft haar oorsprong in de Nederlanden omstreeks de 13e eeuw. De eersten werden in Vlaanderen gebouwd voor oudere vrouwen, die vaak van goeden huize waren, zodat een hofje niet te vergelijken is met een armenhuis, ook niet met een klooster, hoewel vooral in België hofjes soms tevens klooster-gemeenschappen werden, zoals het beroemde Begijnhof in Brugge. In Holland werd de idee Hofje echter bij uitstek doorgedragen door de Protestantse cultuur, waarvan voorbeelden in steden als Amsterdam en Haarlem met name aan hun regenten herinneren. Menig Oost-Indiëvaarder gaf bij zijn leven een fortuin aan een Hofje, misschien om zijn geweten te sussen, maar het principe erachter was de Mozaïsch-Bijbelse wet om voor de weduwen en wezen te zorgen. Vaak gaven deze Calvinistische weldoeners de Hofjes een Bijbelse naam, zoals Bethlehem-Hofje, Sions-Hofje, Heilige Geest-Hofje. (Dit bouwkundig juweeltje aan het Spinozaplein in Den Haag wordt bedreigd door de slopershamer, waaraan reeds meerdere Hofjes ten offer vielen. Aan de andere kant vonden ook verheugende restauraties plaats zoals in Amsterdam en Haarlem).

Het Hofje is een Hollandse vinding en van hieruit door andere landen, zoals Denemarken, overgenomen. Er zijn nog ongeveer honderd vijftig grotere en kleinere Hofjes in ons land overgebleven. Soms worden ze nog bewoond door alleenstaande vrouwen of dienen ze als een moderne vorm van toevluchtsoord, ditmaal om te ontsnappen aan het verkeerslawaai of aan het wonen in onpersoonlijke flatblokken van glas en beton. Het zijn dan veelal studenten of kunstenaars, die er rust zoeken voor hun scheppend werk. (Zie het Middelnederlands Woordenboek van Verdam en Verwijs. 1894, en het EtymoJogisch Woordenboek van J. de Vries, 1963. Daarin zijn een aantal bladzijden gewijd aan het woord hof en de afleidingen. Een serie artikelen over dit onderwerp van de hand van de schrijfster verscheen in het maandblad Een Nieuw Geluid, okt. 1967 - febr. 1968)

Nederland een land van havens met de grootste haven ter wereld

Terugkomend uit het buitenland valt het altijd weer op hoe wij in vergelijking met andere landen gezegend zijn met stadjes en plekjes aan het water en hoe uniek het samenspel tussen wolken, lucht, licht en water in het vlakke land is. Elk dorpje of stadje heeft wel ergens een natuurlijk water of een haventje. Vergelijkt U onze landkaart maar met de rest van de wereld.
Denk aan de dorpen aan de Zeeuwse en Zuid-Hollandse eilanden en aan onze grote rivieren, de voormalige Zuiderzee-stadjes, de grachtensteden en -dorpjes in Noord-

en Zuid-Holland, waarvan velen helaas door de Randstad worden opgeslokt, de ontelbaar vele woningen en aanlegsteigers in onze recreatie-gebieden zoals Loosdrecht, de Kaag, de Friese Meren, om van toeristische attracties zoals Giethoorn, Volendam en rondvaarten door onze grachten nog niet eens te spreken.

Werkelijk, waar ter wereld bestaat er een volk, dat zo karakteristiek met de waterkant verbonden is, zo overvloedig gezegend met vlak waterland? Waar ter wereld hebben de voorzeggingen aan Zebulun van het wonen aan de havenzijde een duidelijker vorm aangenomen dan in het dichtbevolkte woon- en leefklimaat, de Lage Landen bij de zee? Ziet U de weerspiegeling van Zebulun, als een mozaïek aan de heldere blauwe hemel, in de vele vormen waarin generaties Nederlanders dit vlakke stukje schepping tot "have en hof" hebben gemaakt naar een Bijbels model?

Gesproken van havens, is het dan nog vreemd dat in onze tijd het kleine Nederland de grootste haven ter wereld binnen haar grenzen heeft? Rotterdam-Europoort heeft Londen, New York en Hamburg voorbijgestreefd. De eerste haven van de Europese Gemeenschap, of we het willen of niet, is de poort van Europa. Wie zal in de toekomst door deze poort in- en uitgaan?

Wist U dat van Israël - dat deel dar in de kuststreek van het Westen zal wonen - gezegd is dat her "de poorten harer vijanden zal bezitten" ? (Genesis 22:17; 24:60). Hier wordt bedoeld zee-havens.
Tussen haakjes als een grapje, is het geen aardige uitwerking van het symbool van Zebulun, een schip, dat onze grootste zeehaven ter wereld, Rotterdam, in de top van haar scheeps-stad een EuroMAST heeft?

Volgens een oude legende was het Ratherius, die in 90 A.D. het latere Rotterdam stichtte. Hij zou een afstammeling geweest zijn van de Koninklijke Trojanen, die op hun beurt weer beweerden tot de stam van Juda te behoren.

Al zijn er Nederlanders die rigoureus alle historische waarde in onze oude kronieken, die dit aldus vermelden, naar het rijk der fabelen verwijzen, het blijft een leerzame afstammingslegende. In Engeland wordt het serieuzer genomen dan bij ons, getuige Rev. W. M. H. Milner's "The Royal House of Britain, an enduring Dynasty" (13de druk, 1964, Covenant Books, Londen), waarin hij zich baseert op de stamtafels van Anderson's Royal Genealogies, die zich in Windsor Castle bevinden. Daarin wordt Ratherius vermeld.

Een ogenblik pauze

- Wij hebben ons bezig gehouden met de zegeningen van Jacob aan zijn zoon Zebulun gegeven in Genesis 49:13, waarin geprofeteerd werd over de status van deze stam, die aan de haven zal wonen, gezegend zal zijn met een vissersvloot en de manier waarop die vis gevangen zal worden.

- Er is een parallel aangetoond tussen de geografische positie van Nederland, haar natuurlijke havens, de wijze waarop de Hollanders leven en wonen, hetgeen met name in hun binnenhuisarchitectuur tot uiting komt.

- Voorbeelden werden gegeven van het Hollandse woord "hof", dat hetzelfde klinkt als het Hebreeuwse woord "chof" voor haven.

- Het symbool van Zebulun en Hollandse schepen werden vergeleken.

- Het belang van de haring en andere soorten vis in Nederland is onderstreept.

- Er werd een toekomstvisioen naar voren gehaald van een bezoeking en beproeving, die als een voldongen feit over ons land zullen komen indien de Nederlanders niet snel hun eigen wateren en eigen binnenkamers reinigen.

- De typisch Hollandse visvangst met sleepnetten aan de flanken werd als een toepassing van een Hebreeuws woord gezien.

- De mentaliteit van de Nederlander, die iedere vreemdeling, die vervolgd werd, verwelkomt, is naar voren gehaald.

- Holland kwam ter sprake als een haven voor uitgeweken protesterenden van allerlei slag en kunne.

- Zelfs spoken werden gezien en de Vliegende Hollander vond zijn lugubere tegen-parallel in het symbool van Zebulun's banier, een schip.

Het volgende hoofdstuk gaat nog even nader in op onze passie voor de vreemdeling en de hoofdstukken tien, elf en twaalf zijn gewijd aan de drie verdere profetieën voor Zebulun door Mozes, Debora en Jesaja. De parallel met Nederlandse baggeraars, landaanwinners, de boekdrukkunst wordt verder doorgetrokken en tenslotte wordt de uitzonderlijkheid van het licht in en voor Nederland naderbij gebracht.

Hoofdstuk 9.

Zebulun's medelijden, de Nederlandse passie voor de misdeelden

De reeds aangehaalde woorden van Zebulun in zijn testament over zijn medelijden zijn geen Bijbelse woorden doch gebaseerd op de traditie. Toch kunnen ze ons daarom juist iets leren over de geestelijke instelling van Zebulun zoals die ons door de eeuwen heen is overgeleverd.

Hij wordt duidelijk voorgesteld als de meedogendste van alle twaalf kinderen van Israël. Hij toonde medelijden met zijn broer Jozef. Vandaar dat hij zijn nakomelingen aanbeveelt om medelijden met hun naburen te hebben en om *"barmhartigheid te tonen aan allen, niet alleen aan mensen, maar ook aan dieren. Heb erbarmen in jullie hart, want toen mijn broers verziekten en lagen te sterven om war ze Jozef hadden aangedaan, omdat ze tegenover hem geen genade in hun hart toonden, toen bleven mijn zonen gespaard en gezond, zoals jullie weet"*, opgetekend in het Testament van de Patriarch.

Zebulun zag een mens naakt en in nood en hij kreeg medelijden met hem, stal heimelijk een overkleed uit het huis van zijn vader en gaf het de behoeftige. *"Doe daarom goed, mijn kinderen, van hetgeen God jullie schenkt, toon erbarmen en genade aan alle mensen zonder aarzelen en geef een iegelijk vanuit een goed hart... Ik weet dat mijn hand soms geen middelen vond om de nood te lenigen, en dan liep ik met die in nood was zeven stadiën mee en mijn hart klopte voor hem vol erbarmen en medeleven".*

De Nederlandse passie voor compassie met de misdeelden in de wereld

Alle eeuwen door hebben individuele Hollanders in het afrekenen met Spanjaarden, Indianen, of inheemse bevolking zich even ver verwijderd van de Christelijke naastenliefde misdragen als welke andere "wilde" blanke Angelsaksische westerling dan ook, doch in het vaderland en als gehele natie staan zij toch in de geschiedenis bekend als een vredelievend volk, dat medelijden weet te tonen.

Wij zijn bekend om ons metterdaad medeleven met hen, die in nood verkeren. De zorg voor de zieken, de armen, de misdeelden, de geestelijk gestoorden is al eeuwen lang een voorbeeld voor andere naties. Als huiselijk volk, is burenhulp altijd de innerlijke kracht van ons volk geweest. Daarnaast zijn de "Slums", de echte achterbuurten, zoals die in de grote steden van Europa bestonden, in ons land veel minder bekend geweest.

Toch heeft ook juist deze z0 op Zebulun gelijkende eigenschap een mogelijke tegenkant en kan de Nederlandse mentaliteit van meeleven makkelijker dan waar ook ontaarden in platvloerse bemoeizucht, die in ons nu overbevolkte land zelfs tot hysterische toestanden leidt; *"kan je niet doen vanwege je buren"* en *"al te goed is buurman's gek"* kunnen belachelijke vormen aannemen. Een Nederlander bemoeit zich graag met andermans zaken. Op nationaal niveau wordt dat lachwekkend als het kleine Nederland andere naties de les gaat lezen of ze tracht voor te schrijven hoe ze hun interne zaken moeten regelen. Dat is dan soms ver verwijderd van het *"wenend gaan met de ander zeven stadien ver"*. Het positieve medeleven is overigens wel degelijk vaak een respect afdwingende houding van de beste Nederlanders.

Van welke kant men het ook wil bekijken, het is in ieder geval een feit, dat de spontaniteit, waarmee het Nederlandse volk gezamenlijk weet te reageren op een liefdadigheidsactie alle andere landen overtreft. Nationale collectes voor natuurrampen in andere streken van de aardbodem brengen enorme sommen op. Men denke bijvoorbeeld aan televisie-estafette voor de opening van het centrum "Het Dorp", waarbij via dit moderne massamedium op landelijke schaal het werk werd onderbroken om met de passie van het inzamelen mee te doen.

De nuchtere Nederlander wordt emotioneel en niet voor reden vatbaar als er op zijn en vooral haar gemoed gewerkt wordt - en vooral op de beurs - vanwege arme en zielige.., noem maar op: honger in India, vluchtelingen in Pakistan, zeehonden in Canada (in het Waddengebied sterven ze ook uit), blinden in Biafra.

Van hoog tot laag is het een typische Nederlandse karakteristiek om dan geëmotioneerd te worden en zich "druk te maken" en in de nood van het ogenblik een zaak van leven en dood (wat het dan ook vaak is) te zien. Waar elders dan in Nederland vind je zo iets?... En Zebulun liep wenende met de ander zeven stadien ver... (een stadium is ben veld gaans, ongeveer 180 meter).

Zou hij in Nederland, in de goedgevende mensen voor de juiste doelen niet iets van de opdracht aan zijn zonen tot compassie, terugvinden? Het is op zichzelf een typisch kenmerk van Israël - dat zijn óók de Angelsaksische landen en Scandinavië - om het op te nemen voor de "underdog", de verschoppeling, maar bij ons kan het epidemische vormen aannemen. Dàt is dan alweer een spiegel en tegenkant van hetgeen waar Zebulun voor staat: juist hier kunnen de massamedia op de onbewuste gevoelens van de gezellig in familieverband bijeenzijnde gezinnen spelen. Het is een statistisch feit, dat naast de Amerikanen de Nederlanders per hoofd van de bevolking aan de top staan voor het geven aan nationale inzamelingen. Doch het grootste deel van de bevolking zit dan ook vastgeplakt aan hun televisietoestel en men is vaak onkritisch wat de bestemming en besteding van het ingezamelde geld betreft. Het 'kankeren' en de vaak gerechtvaardigde kritiek om de verkeerd gerichte politieke propaganda, komt meestal pas achteraf als de passie voor compassie via het medium geweken is. En toch... God heeft de vrijwillige gever lief. Wat is in zo'n geval vrijwilligheid? Of dreigt de Nederlander slachtoffer te worden van verkeerde propaganda?

Ook hier kunnen de oude Zebulunieten ons ten voorbeeld zijn, die gelijk heel Israël ruw werden wakker geschud, toen de Kanaänieten, die zij in de watten hadden gelegd en gekoesterd, binnen Israël's eigen poorten tegen hen opstonden. Tegelijk met het schoonwassen van ons land en ons zelf komt mèt het licht ook daarin het oordeel des onderscheids terug. Dienen wij in de toekomst niet onze deuren te sluiten voor veel wat hier niet thuishoort? Voor alle ondermijnende krachten mogen en moeten we, zoals aan de Zebulunieten in vroeger tijd bevolen werd - wat ze niet nakwamen - de toegangspoorten gaan dichtgrendelen. Als de parallel waar is, dan zijn dat de consequenties van het rebel Israël zijn. Wij zouden zoveel niet moeten toestaan en

minder mogen toelaten! Compassie hebben betekent niet "deurmat zijn" en "kom maar binnen". Integendeel, Hollands Binnenhuis heeft een grote schoonmaakbeurt nodig, maar zelfs Zebulun dreef de Kanaäinieten niet uit Kithron en Nahallel, zoals bevolen in Deuteronomium 7 en Richteren 1:7! Zal ons volk als geheel nu wijzer zijn?

INTERMEZZO, uitgebreid voor deze editie.

Steden van Zebulun's gebied: Nahallel en Nehalennia

In dit boekje ga ik niet in op alle betekenissen van de namen, die met Zebulun in verband staan. Zo wordt de verborgen betekenis van Zebulun's zonen niet uitgewerkt, evenmin als de opsomming van de twaalf steden en dorpen, die in de Bijbel aan Zebulun werden toegewezen. Hierop wil ik één uitzondering maken:

Een van de steden van Zebulun was genaamd Nahallel, hetgeen betekent groene weiden. Van Nahallel wordt gezegd, dat de daar wonende Zebulunieten de heidense inwoners niet verdreven. Dit boekje heet "Wondere parallel" en in dit kader wil ik U slechts wijzen op de vreemde naamsovereenkomst tussen Nahallel, een stad van Zebulun, en Nehalennia, de naam die sinds april 1970 weer in het nieuws is vanwege "**de vondst dezer eeuw**", zoals men in de dagbladen meldde, van de Nehalennia-altaren uit vooral de 2e eeuw, die opgevist werden in de Oosterschelde.

In de Engelse uitgave van dit boekje, dat in september 1971 verscheen, vermeldde ik slechts, dat ik reeds lang de mogelijke Hebreeuwse oorsprong van deze naam op het spoor was, omdat deze al in de 17e eeuw werd geopperd, kort nadat in 1647 voor de Walcherse kust bij Domburg een tempel met zandstenen altaren was gevonden, waarop de naam en afbeelding van Nehalennia voorkwamen. In de Engelse uitgave noemde ik mijn Nederlandse bronnen niet. Voor de Nederlandse lezer zij echter vermeld, dat de naamsafleiding uit het Hebreeuws te vinden is in "Walchersche Arkadia" door Mattheus Gargon, Leijden, 1715, en dat de naam Nehalennia als van het Scythisch afstammend (wat des te merkwaardiger is omdat volgens de nieuwere opvatting de Scythen tot de verdwenen tien stammen hoorden) in omslachtige bewoordingen uitgebreid behandeld wordt door M. Z. van Boxhorn in "Bedieninge van de tot noch toe onbekende afgodinne Nehalennia", Leijden, 1647. Beide werken bevinden zich in de Provinciale Bibliotheek van Zeeland te Middelburg.

Inmiddels werden mij na de publicatie van "Strange Parallel" twee recente studies ter hand gesteld, die ik in dit verband slechts met name kan vermelden:

- Het eerste is van D. Hoekstra, die een studie het licht doet zien (januari 1972) over de Phoenicische oorsprong van Haarlem (zie Haarlems Dagblad 27 november 1971) waarin hij de naam Nehalennia rechtstreeks terugleidt tot het Hebreeuwse woord nahal als geleiden en aniah als schip, waardoor hij komt

tot "geleid het schip".
Hierbij zij opgemerkt, dat hij zich in goed gezelschap van de Walcherse Arkadia bevindt, waarin het woord van Nahal = stroom wordt afgeleid en de schrijver aanhalingen geeft van hen die Nehalennia met "stroom-godin" vertalen (Nahal betekent eigenlijk leiden, vandaar Nahallel = groene weide, waarheen vee geleid wordt).

- De tweede, nog onuitgegeven studie is van de hand van C. J. Tromp Meester te Driebergen, die op basis van jaren onderzoek eveneens tot de conclusie kwam, dat Nehalennia van Israëlitische oorsprong moet zijn. Hij associeert haar echter met de Nieuw Testamentische Maria Magdalena. Dit valt verder buiten ons onderwerp.

Hoofdstuk 10.

De zegen van Mozes aan Zebulun: zuig de zeeën

Mozes, de grote leider Israëls, staat voor het Beloofde Land en bezingt de toekomst van Zebulun:

Deuteronomium 33:18-19: ***"Verheug U Zebulun over Uw (uit)tocht... Zij zullen de volken tot de berg roepen, daar zullen zij offeranden der gerechtigheid offeren, want zij zullen de overvloed der zeeën zuigen en de bedekte dingen des zands (Schatten verborgen in het zand)". (Boek der Wetten van Israël)***

Het laatste deel van dit lied brengt onze parallel het duidelijkst aan het licht. Ook hier mogen we de Hebreeuwse woorden op verschillende niveau's vertalen en telkenmale kan men frappante gelijkenissen ontdekken met de "image", die Holland in de wereld heeft, een image, dat door de Nederlandse reclame en advertenties in het buitenland om toeristen aan te trekken vaak op psychologisch geraffineerde wijze wordt gevoed. Toch is het wonderlijk, dat juist deze reclame-bureau's onbewust de kern van Zebulun's karakteristieken uitdragen!

De Deltawerken zijn een enorme nationale advertentie, die nog altijd werkt op het romantische idee van buitenlanders, dat Hollanders steeds stoer tegen de zee vechten en zelfs gaten dichten door hun vinger in de dijk te houden. Landaanwinning, wonen in molens, het melken van Friese koeien en het maaien van goudgeel graan, waar eens het zoute water was, de eindeloze afsluitdijk en "het water was niet meer" werken op de verbeelding. Waarom? Is dit alles dan ook werkelijk de spiegel van de diepere uitdrukking van het Nederlands karakter? Wijst al dit nu uiterlijk aanwezige, hetgeen wij kennelijk van binnen uit willen en waarin wij leven en werken, niet zeer duidelijk naar Zebulun, zoals wij die van oudsher zouden moeten kennen?

Nederlanders zijn "modderaars" en "baggeraars"

In het Engels is er het mooie woord "sucker" in de dubbele betekenis van opzuigen en zandzuiger, maar ook in de zin van "onnozele hals" of "klaploper". Helaas gaat dit grapje in het Hollands niet op, maar wel hebben we het woord "modderen" in een dubbele zin: Zijn de Nederlanders de grootste modderaars ter wereld? Zoek het zelf maar uit!

In het Hebreeuws staat voor "zuigen" een woord, dat men ook met "melken" kan vertalen. Dat heeft zowel in het Engels als in onze taal de dubbele betekenis van melk geven, zich laten melken en dan ook figuurlijk "uitmelken of plukken".

Nogmaals, zoek het zelf maar uit of er náást de Nederlandse compassie, zoals we in het vorige hoofdstuk zagen, niet ook nog de karaktertrek van het "melken" in ons huist! In ieder geval is onze taal doorspekt met woorden zoals "melkmuil", "melkboerenhondenhaar", "huisjesmelker" en zo voort. Mozes zegt: "Zij zullen melken van de overvloed van het water".

Laat u deze woorden eens goed tot U doordringen, want wat staat er letterlijk in deze profetie? Ziet U die boer op ingepolderd land zijn koeien zitten melken?! Nog nooit eerder werd dit in die vertaling gezien, en toch ligt het zo voor de hand. Vaak is dit vers echter geïnterpreteerd als zal Israël (ook de Joden) in de zee graven naar schatten als olie, amber, uranium. Dit zal zeker niet onjuist zijn, maar onze letterlijke interpretatie is het dichtst bij de waarheid als een koe, letterlijk. En herinnert U U Nahallel, stad van Zebulun in de betekenis van groene weiden?!

Daarbij is het zand op zichzelf al een schat, die opgezogen wordt uit de zee, want daar worden nieuwe dijken en nieuw land mee gemaakt. Vooral in onze dagen wordt zand op zichzelf kostbaar, zoals wij weten. Het ingedijkte land vertegenwoordigt ook weer een schat aan geld en leven voor de bevolking.

Dit zijn de ware Nederlandse "bodemschatten": de zware Nederlandse kleigrond en de opgebaggerde en opgespoten modder, waardoor de polders eens tot "sappige" weiden worden, die op hun beurt weer via het vee een overvloed aan melkschatten geven, hetgeen ons volk door de eeuwen heen de zegen heeft gebracht van bij uitstek melk-, boter- en kaasland te zijn. Nederland werd slapend rijk in haar gouden gezegende dagen, terwijl de koeien kauwden en herkauwden. Ook die Zebulunitische zegen is men in ons land met de grootste snelheid aan het verpesten. Geen excuus voor dit woord, iedereen weet, dat de voortwoekerende industrialisatie en het zich uitbreidende wegennet de vloek en de pest zijn niet alleen voor het landschappelijk schoon, maar vooral in de eerste plaats voor de agrarische stand, die het toch al zo moeilijk heeft in het kader van de Europese landbouwpolitiek. Van de 30% landbouwers zijn er nog maar 3% over. Zo nodig voor onze economie? Dit is niet het terrein van de schrijfster, maar wel kent ze boeren, die van geslacht op geslacht hun have en hof behoed, hun vee geweid en gemolken, hun zware kiel geploegd hebben, en die dan - o ja voor een schat aan centen, maar daarvoor koop je je voorouders' hof niet terug - pats-boem onteigend worden, ontworteld en ontheemd. Dan kan zij alleen maar, diep geschokt, beroerd worden en met die landgenoten als Zebulun compassie hebben, met die mensen, die je niet hoort protesteren, omdat ze daar te trots en te degelijk voor zijn. Een economie, die op deze manier het land van zijn vrije burgers uitmelkt, is geen cent waard.
Dat brengt het omgekeerde van zegen en het voert ons terug naar de woorden van

Mozes aan Zebulun, nu als waarschuwing, waarin weer in de spiegel de vertaling kan luiden *"zij zullen de overvloed in de tijd (zee is in het Hebreeuws ook tijd) uitmelken."*

Terugkeer tot de wetten van Israël, ook voor het land, dat eens per zeven jaar braak moet liggen, vormt een onderdeel van de oplossing. Anders blijft het modderen en verwordt de uitgemergelde, eens zo rijke grond weer tot.., zand, waarmee het vernieuwde Zebulun dan van voren af aan moet gaan beginnen. Of gebeurt het wonder van de terugkeer daarvóór?

Nederland gezegend met een gasbel onder land en zee

Zebulun zal schatten uit de zeebodem opzuigen, dat is zeker ook waar. De parallel met de Nederlanders is van dien aard, dat we niet alleen denken aan de vele schatten in gestrande schepen, waarvan de verdwenen goudstaven voor Texel nog altijd het meest tot de verbeelding spreken, maar ook aan het feit, dat het juist de Nederlanders zijn, die in 1962 het aardgas onder de Noordzee ontdekten (het eerst in Slochteren, Groningen).

Dit aardgas blijkt nu een ware bodemschat te zijn en een grote onverwachte zegen voor de landen rond de Noordzee, het randgebied van Israël in het westen. Nu overschakeling van olie op aardgas doorzet, blijkt het al, als schoonmakend middel tegen de luchtvervuiling, een gezegende factor te zijn bij het reinigen van ons Zebulun-Tehuis; met natuurlijk ook wel weer tegenkanten, maar die tellen toch niet zo zwaar.

Poldermolens zijn opzuigers van de overvloed der wateren

We hebben reeds gezien dat de structuur van de naam Zebulun een markante gelijkenis vertoont met de werking van de Hollandse poldermolen. Nu gaan we nog een stapje verder en herinneren ons hoe we de zegeningen als ringen in het water zagen. De tweede zegen, de voorzegging van Mozes, slaat op hetgeen de Zebulunieten zullen doen en waardoor ze bekend zijn. Het is maar een associatie, dat ik U die steen met kringen in het water in gedachten breng, terwijl wij aan een ringvaart staan. Wat is Hollandser dan poldermolens aan de ringvaart in Noord- of Zuid-Holland? Ze hebben ons land door de eeuwen heen drooggemalen.

Kent U de oorsprong van onze molens en waarom is het principe van de watermolen juist bij de bewoners van de Lage Landen zo aangeslagen? Men heeft de molens terug kunnen voeren naar hun oorsprong in het Midden-Oosten, met name Mesopotamië.

Bent U niet vergeten, dat Zebulun een der tien stammen van Israël was, die uitgerekend naar dat gebied werd gedeporteerd? Geen bewijs natuurlijk van Holland is Zebulun, maar wel een parallel lopende lijn. In ieder geval zijn het de Hollanders, die de windmolens gebouwd en verfijnd hebben zeker reeds vanaf 1200 A.D. voor zover bekend. Brachten de kruisvaarders het principe van de molen mee uit Palestina, of herstelden ze alleen maar een oud gebruik in ere, dat allang in onze streken bekend was? In ieder geval is de techniek van droogmaling met molens door middel van de natuurlijke kracht der altijd heersende winden iets typisch voor ons land. Deze wind opgevangen in de wieken van de molen, waardoor de watervijzel gaat werken als een "elektrische" machine, het oppompen en afvoeren van overtollig water, is als hoogontwikkelde techniek een exclusief Hollandse vinding. In uiterlijke vorm en van binnen uitgekiende structuur staat de Hollandse molen aan de top.

Onze gouden 17e eeuw heeft haar naam mede te danken aan de duizenden molens, die efficiënt werkten als een moderne fabriek. We kennen ze nog als korenmolen, specerij- en oliemolen, zaagmolen, papiermolen, en voor de jeneverstokerij. Wat een gezicht waren al die kruiende molens, in dezelfde richting op de westenwind gezet, elk bediend door slechts een molenaar; het magnifieke houten raderwerk niet onder doend voor menige moderne machineconstructie. En de kracht voor de opwekking was gratis, gewoon gekregen als zegen van boven. Waar elders werd de zegen van Mozes aan Zebulun zulk een waarheid?

Dit is geen pleidooi voor een terugkeer naar een machineloos tijdperk, maar het wil U alleen ons eigen unieke verleden, onze cultuur en de prestaties van onze voorouders goed bewust maken, opdat U de wondere parallel tussen Zebulun en Holland des te scherper ziet. Het was een gezegende periode toen de Hollandse geest van de mens nog in harmonie met de natuurkrachten werkte. Nederland was een organische eenheid, onafhankelijk en zichzelf bedruipend. Met de malende molens in het thuisland, konden de mannen en vrouwen zich "verheugen over hun (uit)tochten", zoals Mozes zong, in hun zeewaardige schepen van bout gemaakt, gezaagd in de molens, om daarin terug te keren met ladingen specerijen, die weer door molens konden worden verwerkt. Geen mankracht was nodig, alleen de bekwame molenaar, die feilloos het weerbericht aan de lucht zelf kon aflezen zonder noodzaak van radio of t.v., om de zeilen van zijn "fabriek" juist op God's tijd op de wind te zetten. Een man, die de zeven en twintig meters hoge wieken kan bedienen. Wind, water, land, koeien, gezegende schatten, die de geest van ons volk zijn stabiele karakter gaven. Zijn we ook dat snel aan het verliezen ?

Gelukkig zijn de molens weer in ere hersteld, sinds de laatste wereldoorlog, waarin ze bij het uitvallen van de elektriciteitscentrales hun diensten weer bewezen, en opnieuw is molenaar zijn zelfs een opkomend beroep. De verschillende Molenverenigingen doen veel goed en een aantal molens zijn voor de sloop gespaard. De Zaanse Schans is een voorbeeld. Evert Smit, de schrijver van het voorwoord voor de Nederlandse editie, is een drievoudig voorbeeld van een Zebuluniet: een drukker van beroep; hij woont in een molen en neemt zelfs

molenaars-examens af; en daarbinnen studerend over Zebulun komt hij dan tot zijn markante inzichten over de licht-profetie voor ons land! Kernwoorden van Debora, Mozes en Jesaja in het leven van een Nederlander gedemonstreerd.

"God schiep de wereld! Maar de Hollanders schiepen Holland"

Dit is een oud gezegde, dat nog altijd opgang maakt in het buitenland. Of het waar is, laten we in het midden, maar het zegt in ieder geval iets over de Hollandse mentaliteit. Nog hebben we de naam van harde werkers te zijn, die het niet ligt om naar het in andere landen zo favoriete middel van het staken te grijpen.

Prof. Ch. Wilson wijdt een hoofdstuk (pag. 80-91) in zijn boek "The Dutch Republic" aan de gebieden, die door Nederlanders tussen de 13e en 17e eeuw zijn drooggelegd. Behalve de reeds genoemde gebieden in Engeland, Windsor, the Cambridge Fens, stukken van Kent, Somerset en East-Anglia, waren het ook grote delen in Frankrijk, Italië, tot zelfs in Rusland en elders (zie het indrukwekkende kaartje in Wilson's boek op pag. 80-81).

"De Hollanders", schrijft Wilson, "wisten hoe men groente kweken moet op pas drooggelegd land en zij kenden de methodes om overtollig zout te verwijderen. Terzelfder tijd deed het beroemde Friese vee zijn intrede in Groot-Britannie, dat in Lincolnshire en Kent als het beste melkvee werd beschouwd".

- Export van vee,
- export van droogleggers.
- Export van modderaars en baggeraars

door alle eeuwen heen.

Verheug U over Uw export, Nederlandse emigranten

Export van kaas, boter, maar ook van intellectuelen, astronomen, ingenieurs, artsen, export van boeren en tuinders.

- Wist U dat in vergelijking met andere landen de Hollanders het grootste percentage geschoolde mensen naar de onderontwikkelde gebieden zenden?
- Wist U bovendien dat slechts 50 op de 500.000 Nederlandse emigranten niet slagen in de nieuwe wereld en dat een Hollandse emigrant zelden bijstand vraagt?

Vergelijk dat even met onze gastarbeiders. (Zie Elseviers Weekblad, 17 december 1971 met statistische cijfers van de Nederlandse Emigratie Dienst).

De geïmmigreerde Nederlander staat te boek als vakkundig en wordt dikwijls gevraagd en gewaardeerd als adviseur. Andere landen verheugen zich over de intocht van Nederlandse gezinnen, die over het algemeen een rustig stimulerende stabiliserende invloed in het land van hun keuze hebben. Sinds de 2e Wereldoorlog trok ongeveer een 20ste deel van ons volk naar elders!

Nederlandse zendelingen

Het woord "uittocht" in de zegen van Mozes kan ook vertaald worden als uitgezonden worden op bevel of met een boodschap "ter opheffing".

Het vervolg van Mozes' zegen spreekt van *"volken naar de berg roepen"*, wat vaak als het symbool van Jeruzalem gezien wordt. Het is zeker niet te ver gezocht om deze taak in het verleden vervuld te zien door Nederlandse zendelingen, ter opheffing van de primitieve volkeren. Weinigen hebben tegenwoordig nog een goed woord over voor onze voormalige Nederlandse (Protestantse en Rooms Katholieke naast kleinere genootschappen) zending in het voormalige Oost- en West-Indië, maar het blijft een feit, dat na de Verenigde Staten en Groot-Brittannië, Nederland als derde grote zendingsland bekend staat en kwalitatief zelfs ongeëvenaard is. Zoals de zegen van Mozes dat aan Zebulun voorzegt, hebben de Nederlanders door de eeuwen heen met vreugde hun zendingsboodschap uitgedragen en zijn ze er onder grote offers op uitgetrokken. Wist U bijvoorbeeld, dat de Mennonieten en Methodisten, de grootste genootschappen in Amerika, uit kleine groepen Nederlandse Wederdopers en Doopsgezinden zijn ontstaan? Is U bijvoorbeeld in onze tijd het verheugende werk van de rozenkwekerij Nes Ammim in Israël bekend?

Zuid-Afrika
een Hollandse nederzetting

Wat men heden ten dage ook van de Zuid-Afrikaanse politiek denke, het blijft een feit, dat vele Nederlanders door de eeuwen heen om wille van het geloof daarheen uitgetrokken zijn en dat de Nederlandse Statenbijbel voor de planters daar een paar honderd jaar het zout in de woestijn is geweest. Van Amsterdam en Middelburg uit vertrokken er duizenden Hugenoten heen in de fluitschepen en Oost-Indië-vaarders om een zegen voor dat land te worden. De Boeren onder Paul Kruger stelden de Bijbel centraal. Het zou te ver voeren om hier op de geschiedenis van Zuid-Afrika in te gaan. Zeker hebben de Nederlanders zich daar *"verheugd over hun uittochten"* en heeft de zegen van Mozes aan Zebulun ook daar doorgewerkt.

Kan de moeilijk te begrijpen volgende zin van Mozes *"dat zij offeranden der gerechtigheid zullen brengen"* soms ook slaan op het Zuid-Afrika van nu? Zullen zij het misschien zijn, die als zwart schaap binnen de volkerengemeenschap, opgeofferd worden? In ieder geval hebben zowel de Nederlanders vanwege hun positie in Europa als de Zuid-Afrikanen op het Afrikaans Continent een hoge roeping en de

mogelijkheid om de volkeren tot gerechtigheid te roepen, hen op te roepen tot Jeruzalem. Beide volken zijn gezegend met meertalige kennis om de boodschap van verheffing te brengen. Voor veel omstreden kwesties zou de Bijbel weer het richtsnoer moeten worden!

Nederlandse en Afrikaanse opsplitsing in vele stromingen

De Patriarch Zebulun waarschuwde zijn zonen in zijn Testament - doch voorzag tevens dat het zou gebeuren - zich niet te verdelen in vele stromingen, omdat die ieder voor zich zullen verzanden.

Waar bestaan meer religieuze en politieke afsplitsing, splintergroepen en zuilen dan in Nederland? Wel, in Zuid-Afrika, waar in een nog kleinere bevolking dan de onze maar liefst drie duizend religieuze groeperingen en sekten bestaan. Wordt ons hierin een spiegel voorgehouden van hoe het niet moet? Zeer zeker.

"Eendracht maakt macht" was het officiële devies van de Republiek der zeven (met de Generaliteitslanden zeventien) Verenigde Nederlanden. Zij waren inderdaad eendrachtig in hun gevecht tegen Spanje, doch maar al te vaak is ons land in het verleden als verdeelde eenheid te zwak geweest om internationaal gehoord te worden of om de ware geest, die verbindt, in andere volken op te roepen. In plaats van roepen tot de berg, hebben ze in andere landen verdeeldheid, vooral op religieus, maar ook op politiek gebied bewerkstelligd.

- **"Drie Hollanders, drie verschillende kerken"**,
- **"twee Hollanders bijeen in een kroeg, beginnen steevast een theologische discussie"** en zo voort.

Luister naar de vaderlijke raad, die zo merkwaardig op de Nederlandse situatie slaat: *"Als jullie uiteenvalt in vele stromingen, dan zal de aarde deze verzwelgen en zullen ze krachteloos worden. Zo zullen jullie eveneens zijn, als je verdeeld bent. Weest daarom niet gesplitst in twee hoofden, want al hetgeen de Heer het aanzicht geeft, heeft maar een hoofd"...*
Het Testament der Twaalf Patriarchen (IX: 2-4)

En dan te bedenken, dat wij **"zoveel hoofden, zoveel zinnen"** hebben. We behoeven de Kamerdebatten maar te lezen of we weten er weer alles van.

De beste remedie tegen de verdelende hokjesgeest en onderlinge haarkloverijen is in ons land meestal een gezamenlijke fysieke strijd tegen een gemeenschappelijke belager en de meest stoere "tegenstander" waartegen gezamenlijk gevochten werd, was bij ons altijd het water. In de grote projecten van droogleggingen, dijkaanleg, en bij nationale rampen als de overstromingen (februari 1953), komen de beste

trekken van ons aangeboren volkskarakter boven. In zulke ogenblikken bewijst Nederland meer dan eens, dat het diep-in géén "kleine" natie is.

Niet dubbelhartig, maar recht door zee

Diep-in is ons volk niet tweeslachtig, het heeft geen dubbel hart, maar gaat recht door zee, ook al schijnt tegenwoordig zelfs hier te lande de dubbeltongigheid en het tussen-de-regels-door-lezen in zwang te komen, en is de Hollandse "rondborstigheid" niet meer zo "in".

Van de Zebulunieten werd in de Bijbel gezegd, dat er 50.000 "niet van dubbelhart" waren (We verlaten nu Mozes zegen en halen 1 Kron.12:33 aan). Met andere woorden: ze waren moedig en je kon op hen bouwen. Van geen andere stam wordt dit zo gezegd, toen ze zich aanboden om aan Koning David's zijde te vechten. Ook op velen van ons, Nederlanders konden de Geallieerden in de laatste wereldoorlog aan. Moge de toekomst ons weer eensgezind aan de kant van het Huis van David zien! Volgens sommigen komen alle vorstenhuizen van noordwest-Europa rechtstreeks uit het Davidische Koningsgeslacht voort.

Hoofdstuk 11.

Debora's zegen aan Zebulun: de pen der schrijvers hanteren

Ditmaal is het een vrouw, die als Richteres in Israël haar profetie zingt voor de kinderen van Zebulun, nu vrij en thuisgekomen in het Beloofde Land. De Zebulunieten hebben bij loting een stuk van het land toegewezen gekregen en ze hebben zojuist actief deel genomen aan de gevechten om het land te zuiveren en de tirannie van Jabin de Kanaäniet af te schudden, waartoe de vrouwelijke rechter Debora 10.000 Zebulunieten had opgeroepen, van wie ze nu zegt:

***Richteren 5:8:** "De mannen van Zebulun riskeerden hun leven tot de dood toe" (Een volk, dat zijn leven op het spel zette, aldus de Nieuwe Vertaling)*

***Richteren 5:14:** "Die de pen der schrijvers hanteren". (uit Zebulun dragers van de werversstaf, volgens de Nieuwe Vertaling)*

Dit betekent, dat Zebulunieten in het bijzonder bekwaam waren in het schrijven. De vertaling "werversstaf" slaat hier ook op. Dit laatste houdt een militaire oproep in, die blijkens Debora's uitspraak, door de Zebulunieten op schrift werd gesteld. Schrijven en rekruteren hebben dezelfde grondbetekenis, hetgeen in het Hebreeuws nog duidelijk is: men roept anderen op tot geestelijke en fysieke actie, tot het gezamenlijk zich achter iets scharen of om zich voor iets te laten inschrijven. De aanmonstering werd op een boekrol geschreven.

Eigenlijk hebben het onderhavige boekje en de film eveneens de bedoeling om (zonder beweging- of sectevorming!) een kleine Gideon's bende van mensen te recruteren, die pal willen staan voj0r Zebulun in het ware Israel. Toch hebben deze Hebreeuwse woorden nog een andere betekenis. Het hier gebruikte "pen" betekent letterlijk "(van de boom) afgerukte, afgesneden stok of tak om mee te straffen," voor schrijven, vechten en regeren. Het werd dus speciaal in deze zin gebruikt voor het inschrijven, het aanmonsteren, het cijferen (Strong Concordantie). Het woord voor hetgeen waarOp dit gebeurt is "sepher", dat in de Bijbel een boek of een roi kan betekenen, maar ook getal waar ons woord "cijfer" van afgeleid is. Derhalve is het niet te ver gezocht om deze woorden voor Zebulun in verband te brengen met de middelen waarmee boeken worden gedrukt en de drukletters zelf.

De Nederlandse aanspraak
op de uitvinding der boekdrukkunst

Vóór de Middeleeuwen moeten de Lage Landen al bekend geweest zijn om hun prachtig in schoonschrift op perkament getekende getijdenboeken en kronieken. Abdijen, zoals die van Egmont in Kennemerland, hadden er vele. Wat werd echter sedert de 14e eeuw hèt middel om boeken te produceren?

Kleine "afgesneden" stukjes lood en gietvormen van letters (In het Engels wordt voor afgesneden stuk taken voor loodvormen van drukkers hetzelfde woord gebruikt (branch)). Beweegbare letters van tin en lood, die vandaag de dag nog door drukkers worden gebruikt. Realiseren wij ons hoe verreikend en revolutionair deze uitvinding geweest is? Het bracht de mogelijkheid om boeken in groot aantal te vermenigvuldigen. Wie zou de eerste worden om zulk een briljant idee, dat een revolutie in het menselijk brein teweeg zou brengen, te krijgen? Deze uitvinding zou leiden naar de vrijheid van het gedrukte woord, vrijheid van drukpers, en naar het toegankelijk worden van de Bijbel in de landstaal voor de gewone man. Het was Zebulun, die de zegen toebedeeld kreeg en geroemd werd voor zijn bekwaamheid in het hanteren van "afgesneden" stukjes letters. Kijk nu eens in onze eigen geschiedenisboekjes: **"1440, Uitvinding der boekdrukkunst door Laurensz Janszoon Coster te Haarlem"**. De meesten onzer landgenoten twijfelen niet eens aan de waarheid hiervan, doch in de Angelsaksische landen wordt veelal de Duitser Gutenberg als de uitvinder ervan aangenomen. Toch hebben recente vondsten in Duitsland de Haarlemse prioriteit wel tot een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gemaakt.

Hoe verging het Laurensz Janszoon Coster?

Op de Grote Markt te Haarlem staat zijn bronzen standbeeld. Hij heeft een langwerpig letterblokje in zijn hand, waar het in zijn uitvinding om gaat. Op de sokkel staat geschreven 1440 A.D. **"Typographiae letteris mobilibus a metallo fusis inventor"**, de uitvinder van de kunst om met beweegbare letters te drukken, die van zink of lood zijn.

Coster vond een primitieve manier van drukken met losse lettertypen, die hem in de Kerstnacht van 1440 ontstolen werden door zijn knecht Jan, die ermee naar Mainz in Duitsland vluchtte, waar het vermoedelijk in de handen van Gutenberg kwam. Deze

moet Coster's methode verfijnd hebben en deed in 1448 zijn beroemde Bijbel van Gutenberg het licht zien. Na een eeuwenlang touwtrekken tussen Hollanders en Duitsers (waarover een uitgebreide literatuur in onze wetenschappelijke bibliotheken bestaat), schijnt men onlangs toch wel tot een slotsom te zijn gekomen. Dit vooral nu er enige jaren geleden in Keulen een 15e eeuwse Kroniek herontdekt is, waarin vermeld wordt, dat reeds vóór 1450 in Holland, op een technisch minder ontwikkelde wijze dan Gutenberg deed, moet gedrukt zijn. Bovendien zijn er nu in Mainz astronomische kalenders aan het licht gekomen welke blijkens de primitieve druk van vroeger datum dan die van Gutenberg moeten zijn (zie o.m. Moderne Encyclopaedie der Wereldliteratuur onder Coster; in de Encyclopaedia Britannica, deel 2 en 18, 1961 noemt men "Laurens Coster van Haarlem degene, die de grootste aanspraken maakt op de eer het boekdrukken te hebben uitgevonden en als de enige man, wiens naam met de druk van Gutenberg in verband wordt gebracht, waarom hij dan ook door enige geleerden als de uitvinder van het drukken wordt beschouwd"). "Onze" Coster krijgt steeds betere papieren!

De Nederlandse kunst van het drukken en schoonschrijven staan opvallend goed te boek

Hoe dan ook de waarheid van deze geschiedenis geweest is, een feit blijft het, dat de Nederlanders vanaf de vroegste tijd tot in onze dagen wereldberoemd waren en zijn als drukkers, als kalligrafen (schoonschrijvers), als pentekenaars, kortom als al degenen, die de **"pen des schrijvers"** weten te hanteren! Een typisch Nederlandse vorm daarvan was de pennevrucht in één lijn; waarvan hier ter illustratie een werkstuk van Jan van de Velde de Oude uit de 17e eeuw zijn weergegeven.

Twee van zijn beste calligrafieën drukken de Wondere Parallel tussen Zebulun en Holland uit, de ene is de schrijver's pen (zie bij het begin van dit hoofdstuk), die weliswaar niet een trek vormt, maar wel een zeer mooi voorbeeld van schoonschrift is; de tweede is een Oost-Indiëvaarder (hierboven), ofwel het schip in kalligrafisch schrift, als een combinatie van Zebulun's symbool en Debora's profetie. Dit embleem van de Admiraliteit is in een lijn getrokken! (Van de Velde begon met de punt onder de fok).

In de internationale drukkerstaal zijn de letters van Nederlandse oorsprong gemeengoed geworden, zoals bijvoorbeeld de "Plantin", welke ons herinnert aan Christoffel Plantijn, die in de 16e eeuw te Leiden en Antwerpen voor koningen, politici en wetenschapsmensen uit heel Europa te drukken kreeg. We kennen talloze andere Nederlandse namen waarvan sommigen tot hele generaties drukkers werden, welke in het buitenland nog steeds een begrip zijn, zoals bijvoorbeeld Elsevier (van de 16e - 18e eeuw in Amsterdam, de huidige Elsevier's Uitgevers Maatschappij is daar geen voortzetting van in de rechte lijn) en de familie Enschede. Van deze laatste

staat nog altijd een nazaat aan het hoofd van de beroemde Haarlemse drukkerij, waar onze postzegels, ook die van vele andere landen sinds 1864, alsmede ook ons geld gedrukt worden. Het zijn maar een paar voorbeelden om te onderstrepen, dat de Nederlanden (Vlaanderen zeker ook!) op dit gebied al van het begin af zeer vooruitstrevend en van hoge kwaliteit zijn geweest. Op de kunst van het schrijven en drukken heeft in ons land steeds zegen gerust. Indien ergens in de westerse wereld het "epitheton ornans", de eretitel, gegeven door de profetes aan Zebulun, bewaarheid is geworden, dan is dat wel in onze Lage Landen: Nederland verdient door de eeuwen heen de Bijbelse titel van "wervers met de schrijversstaf".

Holland was altijd een toevluchtsoord (haven) voor de vrijheid van het gedrukte woord

Waar konden vluchtelingen in de 16e-17e eeuw hun godsdienstige en andere gedachten in vrijheid gedrukt krijgen? In de democratische Nederlanden, waar toen al "alles kon"!

Hebben we hier geen opmerkelijke combinatie van Jacob's zegen aan Zebulun van het zijn van een veilige haven, met Mozes' woorden van zegeningen in het met vreugde uittrekken? Denk aan alle in Holland gedrukte boeken, welke in de Gouden Eeuw van ons land uitgingen! Ook Debora's profetie, dat Zebulun's talent in verband met "sepher", het boek, gezegend zou worden, komt hier duidelijk te voorschijn.

Tussen de 15e en 18e eeuw woonden in ons land de onbestreden meesters op het gebied van het gedrukte woord en ook nu weer zijn het de Nederlanders, die de nieuwste methoden van kunstdruk het beste kunnen hanteren, getuige bijvoorbeeld de drukorders, die in de 60er jaren met name uit Amerika ons land binnenstroomden. Overigens is dit niet bedoeld als een ons zelf op de borst slaan, maar de objectieve constatering van alleen maar feiten, zoals o.a. uit de Encyclopaedia Britannica (deel 18, 1961 onder printing) blijkt, waarin te lezen staat, dat "zelfs Engeland voor het gieten van drukletters en zetsel volledig van de Hollanders afhankelijk was" (tot in de 18e eeuw).

De kleurendruk en lichtdruk is van recentere datum en heeft zich ook vooral weer in Nederland tot grote hoogte ontwikkeld. Een opvallend voorbeeld hiervan ziet U in dit boekje, waarin de drukker de gewone dia's omtoverde tot hetgeen U hierbij vindt. Vooruitlopend op de lichtprofetie voor Zebulun is de grote bekwaamheid van onze Nederlandse drukkers in de fotografische ontwikkeling, dus o.a. met de hulp van licht, toch op zijn minst een markante, modeme wondere parallel!

Hollands' uitblinken in cartografie, een herinnering aan Zebulun?

De Nederlanders hebben altijd uitgeblonken in het maken van landkaarten en de cartografie voor de zeevaart. De Britse Encyclopaedie, die ik telkens aanhaal, omdat deze internationaal en objectief is, schrijft onder atlas: *"In de 17e eeuw waren de Nederlanders het voortreffelijkst in het maken van landkaarten, die op de graad nauwkeurig waren, zoals bij voorbeeld de atlassen van Mercator, W. J. en J. Blaeu, H. Hondius, J. Janssen en N. Visscher"* (deel 2, 1961) en verder *"omstreeks 1600 had Amsterdam Antwerpen als centrum van industriële cartografie in de Nederlanden voorbijgestreefd en was de 17e eeuw de grote tijd van de Nederlandse landkaartenproductie"*, (idem dee1 14 onder map). Vlaamse cartografen gaven de eerste stoot aan deze kunst in Engeland.

De allereerste Zee-atlas, de Spieghel der Zeevaerdt, werd in 1584 in Nederland gemaakt en gedrukt, gevolgd door vele andere. Daardoor konden de zeelieden van die dagen de Spanjaarden te vlug af zijn. Van alle Zeenaties waren zij het beste toegerust om de Zeven Zeeën te bevaren.

Realiseert men zich, dat onze geschiedenis hier letterlijk de wondere parallel met Zebulun aantoont? Zebulun, die de pen der schrijver hanteert om de zeestromingen in kaart te brengen, opdat de schepen hun havens veilig zouden binnenvaren. Hoe kunnen we zo blind zijn het nooit eerder gezien te hebben?!

Niet alleen kaarten, maar ook het zeerecht werd het eerst door Nederlanders ontworpen en vanaf de 17e eeuw ook internationaal toegepast. Hugo de Groot, bekend om zijn ontsnapping in een koffer uit het slot Loevestein, is de grote man van het internationale zeerecht. Zijn wetten vormen na drie eeuwen nog de basis voor de internationale territoriale wateren.

Hollands uitblinken in hydrografie, zoals Zebulun, de patriarch voorschouwde

De Nederlanders hebben ook altijd uitgeblonken in het in kaart brengen van en het voorspellen hoe de waterlopen, de stromingen en de zandbanken zich verplaatsen, enzovoort. Het best kan dit in onze tijd gedemonstreerd worden aan het Waterloopkundig Laboratorium in Delft, dat heden ten dage een Instituut van wereldfaam is.

Hoe Zebulinistisch is het om ingenieurs en technici, gespecialiseerd in het bouwen van huizen, het aanleggen van dijken en droogmakingen, om juist hen als de beste deskundigen, geschoold in hydrografie en het werken open in moeilijke bodem naar het buitenland uit te zenden. Daarbij weerklinken Mozes' woorden: *"Verheug U over Uw uittochten"*. Zie Zebulun, met de tekenaarspen in de hand, als een architect gebogen over de tekentafel, om de grote lijn te ontdekken in de gelding en erkenning van het samenspel der elementen.

Centrale positie van het boek in de Nederlandse woning

Boeken en het gedrukte woord in het algemeen zijn een levende werkelijkheid voor ons volk. Onze voorouders waren belezen en ook nu is in vrijwel iedere Hollandse huiskamer een plank met een paar boeken te vinden, die ook echt gelezen worden en er niet alleen voor de show staan. Ruwe statistieken geven aan, dat 60% van de bevolking in Nederland leest tegen 20% in Amerika. Nu zegt dat natuurlijk niet zo veel over de kwaliteit van het gelezene. Toch slaan we bepaald geen slecht figuur in vergelijking met het buitenland, vooral als men bedenkt, dat velen onzer vier talen kunnen lezen. De gemiddelde Nederlander, van hoog tot laag, leest in het algemeen veel en ook het zelf schrijven wordt druk beoefend. De kwaliteit van de Nederlandstalige schrijvers is over de gehele linie hoog en de kwaliteit groot, vooral als men er Vlaanderen, Zuid-Afrika en de Nederlanders in het buitenland bij rekent. Dat is ongeveer 20 miljoen mensen. Door de taal-barriere wordt onze literatuur door het buitenland erg onderschat.

De schrijverspen hanteren voor Sint Nicolaas

Dit is maar een grapje. En toch.., waar ter wereld behalve in Nederland kun je rond 5 december zo'n bijna "dwaze" en tegelijk onuitroeibare traditie vinden, dagen waarin iedere Nederlander plotseling een dichter wordt en geschenken geeft, die vergezeld dienen te gaan van onzinnige, lachwekkende, vlijmscherpe en hekelende gedichten in kreupelrijm en het oer-Hollandse Sinterklaasrijm met surprise? Bij het bewerken van de Engelse editie is het vandaag toevallig 5 december, een zondag, waarop weer miljoenen landgenoten anoniem, alsof ze Sinterklaas zelf waren, de "pen van de schrijver hanterend" in de voetsporen der Zebulunieten volgen, al is het dan ook met pijn en slechts een "heerlijk avondje"! Maar o wee, wat bittere smart, als het Nederlands karakter van murmureerders en kankeraars weer boven komt en men elkaar bevecht met **"Het gouden puntje van de pen (is) 't felste wapen dat ik ken"** (Vondel).

Des schrijvers' pen een zegen, doch bij vals "werven" een vloek

Evenals bij de vorige zegeningen kan het volk deze in een zelfgewilde vloek omzetten, indien ze zich verwijderen van de kosmische wetten van God, die voor Israël werden opgetekend. In Debora's dagen werd Zebulun binnen het Beloofde Land aangesteld om te heersen over edelen, met als specifieke taak, hen door de God van Israël opgedragen, om te werven en te straffen met de pen (Richteren 5:13-14).

Wat zien we tegenwoordig in Holland? Nederland, dat altijd een bufferstaat is geweest, blijkt nu een ideologisch slagveld van de vrijheid van het gedrukte woord te worden. Ons land is een vergaarbak van internationaal vuil. Wat in andere landen

nog niet gedrukt mag worden, kan vrijelijk geloosd worden in Nederland, alsof het de psychische tegenhanger is van het verontreinigende water in de rivieren Rijn, Maas en Schelde, waardoor onze Delta de riool van het buitenland is. De term "psychische milieuverontreiniging" is U al welbekend. "Geestelijk riool" is nog maar een zachte term voor hetgeen er uit kanalen van oostelijker buren binnendringt aan literatuur ter gretige overname in scholen, ziekenhuizen, kerken, huiskamers. Sexblaadjes schieten hier als zwammen uit de grond op en het "Rode boekje voor Scholieren" is uitgerekend in Amsterdam geschreven en uitgegeven. Genoeg van dit minderwaardige gedoe. Ik verknoei Uw tijd en dit papier niet met verdere voorbeelden. Het gaat alweer om de algemene idee achter dit boek:

Een volk, dat, zoals de Hollanders, een wonderbaarlijke gelijkenis vertoont met een stam van Israël, in dit geval Zebulun, kan afvallig worden en zich verwijderen van zijn Schepper en zijn ware bestemming, en het daarin gezegend zijn. Zo'n volk kan die duidelijk omschreven zegeningen in hun tegendeel doen verkeren en deze tot een bezoeking voor datzelfde volk maken.

Zo ook met de zegen van Debora. Holland is tegenwoordig overstroomd met "rubbish" in verschillende "tongen" in boekvorm en hier kan weer een verband gelegd worden: het wordt een smerige haven en tehuis voor onbehuisden (omgekeerde van Jacob's zegen) voor klaplopers en uitmelkers op psychisch drijfzand, hetgeen schatten aan geld opbrengt (Mozes' zegen op zijn kop), waarbij gegnuifd en gegrijnsd wordt over de in- en export van modder (omgekeerde van Mozes' woord over verheugen), en zo gaan ze uit om de mensen naar de toren van Babel te roepen, waar verwarring heerst (in plaats van naar de Berg Jeruzalem). Men probeert aan alle kanten om de jongere generatie te werven voor acties, waarbij de pen en de pers worden misbruikt (de omdraaiïng van Debora's lied), voor een dubbelhartige, valse moraal, waardoor met name het gezag te slap wordt om nog pal te staan aan de zijde van het goede (precies andersom dan Zebulun onder David), terwijl de moedige mensen met het hart op de rechte plaats één voor één wegtrekken of verdwijnen (inplaats van bij duizenden, zoals Openbaring 7 beschrijft, ingezameld te worden).

Als de geestelijke tegenhanger van de angstwekkend grote noodzaak om het verontreinigde water in Nederland te zuiveren, is het nodig om een keurtroep van psychisch gereinigde Nederlands Israelieten (dat zijn niet alleen de Joden, dat bent ù indien U hierdoor aangesproken wordt!) te werven, een schoonmaakdienst van mensen, die, zelf zuiver en helder van geest, de onreine geesten van Beëlzebul uit ons Huis van Zebulun weten uit te drijven. U weet, Wie het ons voordeed, het was Degene, die zei: "Ik ben het Licht". Laat het inwendige van de huizen en van de zielen van het volk, ons Nederlandse volk, ingelicht, verlicht en weer lichtend worden. Dan zullen zij, dat zijn wij, de eersten zijn, die van roet gezuiverd, zullen gaan stralen, zoals het geprofeteerd werd door Jesaja: "In het land van Zebulun ... zal voor hen, die gezeten zijn in het land en de schaduw des doods, het licht opgaan"; in

een Engelse vertaling: "zal licht tevoorschijn springen, openbarsten" (Mattheus 4:14-16).

Hoofdstuk 12.

Jesaja's profetie voor het land van Zebulun en het licht in Nederland

Jesaja 8:23, 9:1: ***"Zoals Hij in het verleden smaad bracht over het land van Zebulun, zo brengt Hij in de toekomst eer over de weg der zee... Het volk dat in duisternis wandelt, ziet een groot licht; over hen die wonen in het land van diepe duisternis, straalt een licht." (Nieuwe Vertaling)***

Deze tekst wordt meestal met Kerstmis aangehaald, omdat dit gedeelte de passage omvat waarin de komst van de Messias wordt voorschouwd. Dit is terecht, maar kijk eens dieper. Jesaja was Israël's grootste profeet en dichter in de 8e eeuw voor onze jaartelling. Hij spreekt over het land van Zebulun en deszelfs bevolking. Waar zijn ze? Zoals U weet, kent het Hebreeuws geen verleden noch toekomende tijd en drukt deze taal zich altijd in het heden uit.

Jesaja is kortgeleden ooggetuige geweest van de massa-deportaties der tien stammen Israels. Onder hen, die weggevoerd werden naar Assyrië om vandaar nooit terug te keren naar Palestina, bevond zich de stam Zebulun. Ze waren geen Joden, ze zijn Israëlieten. Hun stam was uitgegroeid tot honderdduizenden. Zebulun in zijn geheel was smaad aangedaan en ze waren uit het Heilige Land gezet en nu aan het zwerven geraakt onder andere namen. (Over deze namen, die hierbij ter sprake komen, wordt in dit boekje niet uitgewijd. Historisch bekende volkeren, zoals de Sakka (Saksen), Cimmerioi (Kimbren), Getae (Gothen), Kelten en Scythen, Bataven en Sueven komen erbij te pas. Zie de literatuur over de migraties. Wijzelf hopen hierover nader te schrijven.). Verder is er tot nog toe historisch niets meer bekend over de stam Zebulun. Toch moeten zij ongetwijfeld deel hebben uitgemaakt van de volkerentrek naar het westen en gedachtig aan hun bekwaamheid in het bouwen van schepen en navigatie, zullen zij ongetwijfeld de zeeroute via de Middellandse Zee en de Atlantische Oceaan gekozen hebben. Ook kan aangenomen worden, dat ze groter voorkeur gaven aan het afzakken van de grote Europese rivieren per schip dan aan de weg over land.

Het is hier niet de plaats om in te gaan op de volksverhuizingen. Er is voldoende historische grond voor het meer dan waarschijnlijk zijn van een dieper verband tussen de Zebulunieten, die Jesaja zag wegtrekken en onze pre-Romeinse voorouders, zoals de Bataven, de Friezen, Kimbren, Kelten en Saksen.

Het is niet zo vreemd als U wellicht denkt, wanneer een profeet in een visioen twee tijden en twee plaatsen schouwt. Hij ziet de ontvolkte woestenij van Zebulun ten westen van de Jordaan, waar op een dag de Messias, het Licht, zal wandelen. Hij

ziet tevens óók de Zebulunieten, die geteisterd worden door de zee in een land van schemer en duisternis, waar zij het Licht zullen zien dagen.

De Lage Landen door de zee bezocht

Is er enig ander land in het westen, dat sinds onheuglijke tijden zoveel rampzalige overstromingen heeft gekend als onze Lage Landen? Wij kennen hier niet de regelmatig overstroomde rivieren, zoals in India, maar het zijn de onverwachte aanvallen van een kokende en bulderende zee, in een woeste aanval op het land en haar beschaving. Onze historie en legenden spreken van dramatische rampen, waarbij de Kimbrische Vloed (merkwaardige naam) vóór onze jaartelling en de St.Elisabethsvloed, die in 1421 de Biesbosch onder water zette, wel de ergste waren in ons collectief geheugen. Doch ook aan de rampnacht van 1953 dragen velen onzer (nog persoonlijke) herinneringen met zich mee.

Jesaja's profetie over het land, dat door de zee geteisterd werd, was toen weer actueel en niet alleen predikanten, maar ook de eenvoudige gelovigen, die de ramp meemaakten en hun mensen en vee in de huizenhoge golven hadden zien verdwijnen, werden getroost met de woorden, die Jesaja meer dan 2700 jaar tevoren had gesproken. ***"In het land van schaduw en dood is hen een licht opgegaan"***. Wij werden hier letterlijk tot het volk waarover Jesaja sprak.

Doch wie beseft, dat de profeet het land van Zebulun zag, in zijn tijd niet eens aan zee gelegen, en dat wij zijn woorden zelfs letterlijk op onszelf mogen betrekken? Wie weet, dat wij dit land van Zebulun aan de zee zijn? Wij zelf!

Deze profetie gaat immers nog verder.

Eer en glorie door de zee

De vertaling van deze zinsnede uit Jesaja 8: 23 en 9: 1 wordt in het Engels anders opgevat dan in het Nederlands. Daar is veel over geschreven (zie literatuurlijst) en het is een van die beruchte twistpunten, waarbij beide vertalingen alleen maar weer op een verschillend niveau liggen. De Engelse versie luidt: *"zoals hij het land van Zebulun in het begin lichtelijk bezocht, zo teisterde hij haar later méér door middel van de zee"*. In het Nederlands lezen we steeds, al bij Pieter Keur, dat het land eer en glorie krijgt langs de weg der zee, ná geteisterd (gesmaad) te zijn. *"Alsoo heeft Hij het in het laetste heerlick gemaeckt na den wegh zeewaerts aen"*. De kanttekening van Pieter Keur vermeldt hier in 17de eeuw Nederlands:

"Verstaet hier door het lant Zebulun .... het lant der tien stammen, die de Profeet hier noemt, om dat de verlossinge eerst in deselve begonnen heeft, t.w. door de predicatie Christi", en "ten laetsten, in de laetste tijden".

Onder zee verstaat hij dan het Meer van Galilea, hetgeen natuurlijk profetisch eveneens juist is. Het gaat hier om het feit, dat beide versies juist kunnen zijn: zowel erger rampen door het water als eer en glorie via diezelfde zee in de laatste tijden.

Hier zijn we beland bij een van de kernpunten van onze wonderbare parallel. Is er nog een onvervulde profetie voor het land van Zebulun? Hoe kon de zee in Bijbelse tijd eer brengen, aan het volk van Zebulun, dat in duisternis zat, in donkerheid wandelde? Een volk, dat wel land aan zee in Palestina was beloofd (de kuststreek waar Acco nu is), maar dat voor onze jaartelling nooit aan de zeekust woonde? (De stammen Aser en Manasse bezetten het, uit Jozua 19:10-16 blijkt, dat Zebulon in Bijbelse tijd niet aan zee woonde. Aser en Manasse sloten Zebulon van de zee af; zie Jozua 19:27 en 17:10; de vervulling van de zee-profetie moet Zebulon dus in de ballingschap ten deelzijn geva/len.).

Welk land heeft meer eer en glorie via de zee ontvangen dan Nederland steeds weer na duistere tijden? De Deltawerken en het sluiten van de zeearmen, wat men ook over de noodzaak ervan denke, doen ongetwijfeld de status van Nederland eer aan. Beseft U daarnaast wat het oer-Hollandse begrip **"Hollands glorie"** eeuwenlang voor onze voorouders betekende? Hoe dit woord ook nu nog Nederlandse harten in vervoering brengt? In de duistere tijd van de tweede wereldoorlog stond in mijn vaders cel van de politieke gevangenis in Scheveningen (het Oranjehotel) op de muur de bekende zin:
"In deze bajes zit geen gajes, maar Hollands glorie, potverdorie".

Toch slaat deze profetie ook nog op later dagen. Ik geloof, dat we dit óók heel letterlijk mogen nemen. Denk eens in termen van letterlijk zeewater. We weten allen hoe donker en droevig het er met onze zeeën voor staat. Zou het aan de Nederlanders, aan modern Zebulun, voorbehouden zijn om uitvindingen te doen op het terrein van het zeewater zelf? Voor het zuiveren, het weer tot leven wekken van de vermoeide zeeën! Ons land zou veel eer kunnen inleggen met het daadwerkelijk helpen tot behoud van de zee en haar zegeningen. In het jaar 1971 is hiertoe, alhoewel mager, een begin gemaakt.

"Glorie" van het Evangelie of kerstening van onze kusten via de zeeweg

Op nog een ander niveau van interpretatie kan men Jesaja's profetie in de Lage Landen zien als het licht van het evangelie, dat via de weg overzee naar onze eilanden en kust werd gebracht. Doordat onze geschiedenisboekjes vaak misleidend alleen maar de kerstening van onze "barbaren" vanuit Rome in de 7e en 8e eeuw noemt, beseffen de meeste Nederlanders niet eens, dat al in het jaar 50 A.D. de blijde boodschap van het Licht door apostelijke mannen naar onze kusten werd gebracht. Het was de apostel Philippus zelf, die hen vanuit Gallië zond. Waarom zou een van de Zeeuwse eilanden toch St. Philipsland heten? Dit is een nog onuitgezocht gebied, waar het licht van het verleden alleen nog maar een glimp van heeft laten zien, toen kortgeleden werd ontdekt, door het opvissen van de

Nehalennia-altaren, dat de beide Schelde-mondingen gediend hebben als belangrijke internationale handelsroute tussen Albion, Germanië en Gallië. Werd via deze weg overzee de eer en glorie van een Messias, gekomen voor het verloren Huis van Israël, het eerst in Zebulun als een lichtbron geaccepteerd? In ieder geval kwamen de Ierse en Britse monniken in de 5e en 6e eeuw over de Noordzee en brachten het evangelie, waarvan de Annalen van de Abdij van Egmont getuigden. Deze bezat in de 15e eeuw een bibliotheek van 150 handschriften. (Verder zie men Smallegange's Kronyck van Zeelandt).

Het licht in Nederland

Sprekend over het licht in Zebulun, weten we allen dat vele, zeer vele schilders, cineasten en fotografen altijd bijzonder zijn aangetrokken door het licht in Nederland. Onze grootste schilders, Rembrandt, Vermeer, Pieter de Hoogh, Van Ostade, zijn beroemd omdat ze het licht wisten te schilderen. En hoevelen uit andere landen kwamen telkens weer naar onze gewesten..?

Waarom wil men het steeds wisselende licht in Holland vangen? Is er hier soms een symbool of een geheimenis verborgen in het alledaagse feit, dat ons vlakke land door bijna stilstaand water, wit schuim van de zee, blanke duinen en zoveel meer, als een platte spiegel functioneert, waarin het licht met de steeds op de grens van land en water wisselende wolkenvelden reflecteert, weerspiegeld op een unieke manier?

Ook weerkundig zijn de Lage Landen een bufferstaat tussen de zee en het continent. De immer waaiende wind speelt een altijd durend spel met deze wolken. Het geeft die oneindige variatie van licht- en schaduwplekken op de roodachtige huizen, op hun groenige land, het blauwige water en de gelige stranden. Het zilverachtige samenspel tussen water, lucht en zonlicht creëert "het" in Holland, wat buitenlanders "typical Holland" noemen en waartoe kunstenaars en toeristen nog steeds naar onze gewesten trekken. Maar hoe lang nog? Stinkende grachten en vuile sloten en vieze luchten doen hun uiterste best om in de kortst mogelijke tijd onze "eer en gloria" van zilveren uitstraling te vernietigen. Voorgoed? Ziet U dat zelfs hier weer een zegen en een vloek voor Zebulun en voor ons land samenvallen? Volgens Jesaja zal het land van Zebulun het eerste gezegend zijn met de terugkeer van het licht, dat **"zal opspringen"**.

Voor Nederland was schoon water, licht en lucht altlid een natuurlijke zegen, die men niet eens meer als een wonder zag. De vloek, die hieraan parallel loopt is een Holland, dat zichzelf snel bezoekt met verontreinigd water en vervuilde lucht en dat daardoor haar eer en roem van licht-land te zijn tot een aanfluiting maakt. Juist onze natuurlijke ligging wordt dan tot een vloek en de schone spiegel, waarin wij leven, is hard op weg om dof en grauw, als ongepoetst zilver, te worden.

Die spiegel reflecteert weer in onze zielen en stemmingen, waardoor het volk collectief tot een grauwe, lichtloze massa wordt, dat in duisternis wandelt en

handelt. Dringt dit tot U door? Nóg zijn we vrij om het tij te keren. De Nederlanders als een volk van Israël kunnen nog en weer een voorbeeld worden. Wanneer we de parallel tot het einde toe doortrekken, dan zal in de toekomst Nederland het licht het eerst zien terugkeren.

Het licht dat binnenskamers in de harten en woningen zal komen

Een jonge man van bijna twee meter lang met hazelhoot-bruin haar tot over zijn schouders vallend en met onweerstaanbare staal-blauwe ogen (volgens de brief van Publius Lentulus), verscheen plotseling, "sprong op" in Galilea, het land van Zebulun en sprak de woorden: **"Ik ben het Licht"**. Hij was rechtstreeks naar het gebied van Zebulun gekomen nadat hij in de woestijn verzocht was geworden om zich te buigen voor Beëlzebul en zijn trawanten. Wat zegt Johannes de Doper daarover? ***"Bekeert U, want het Koninkrijk der Hemelen is nabij gekomen"*** (Mattheüs 3: 2). Wat doet deze jonge man? In het land van Zebulun begint hij, begint Hij met het genezen der bezetenen. Hij werpt de vrienden van Beëlzebul uit en laat hen zwijnen bezetten, die zichzelf doden.

Dit beeld in al zijn heftigheid is actueel voor ons land. Ik wil niet preken. Het zijn de harde feiten. Hij is de Weg en het Licht. Hij dient de Heer onzer woning te zijn. Geen ander om te volgen.

De wonderlijke parallel wordt een ware parallel

Nederland, land van licht, dient eerst gereinigd te worden van zijn ziekten, om tot Zebulun te kunnen worden, tot woning van de opgehevenen.

Indien het waar is, dat vele delen van de aarde vernietigd zullen worden door een vuur-ramp, dan zal de atmosfeer letterlijk zo donker en verduisterd zijn, dat de zon er zwart zal uitzien (2e Brief van Petrus: 3 en Mattheüs 24:29). Zodra dit komt, zegt de Bijbel ***"ga in Uw binnenskamers en wacht"***. Daarbinnen zal licht zijn. Er zal licht zijn in iedere binnenkamer, die gereinigd is. Zoals in de dagen van Mozes, toen Egypte in duisternis was, terwijl de Israëlieten door het Shekinah-licht (Shekinah gloria!) omstraald waren, zo zal het in de toekomende tijd weer gebeuren - en Zebulun zal het licht als eerste zien. Nederlanders, die zich bewust zijn en worden, dat de wondere parallel een wonderlijk ware identiteit is, zullen zich gaan opdragen als kinderen van Zebulun; gereinigd en geheiligd, zullen zij veilig wonen en het gezegende Licht als genade zien terugkeren.

EEN HERREZEN NEDERLAND, EEN OPGEHEVEN ZEBULUN, ÉÉN EN HETZELFDE VERLICHT VOLK, WAARBINNEN HET BEVEILIGD ERF BEWOOND WORDT DOOR ZIJN GLOREND LICHT.

Hoofdstuk 13.

Referenties in de Bijbel, waar Zebulun genoemd wordt

Genesis	30:20	geboorte en naamgeving
	35:23	broeders van Zebulun (zonen van Lea)
	46:14	zonen van Zebulun
	49:13	zegen van Jacob aan zijn zoon Zebulun
Exodus	1:3	Zebulun in Egypte
Numeri	1:9	hoofd van de stam Zebulun
	1: 31, 2:7-8	monstering van de strijdbare mannen van Zebulun
	1: 26-30	opstelling van Zebulun in het leger van Israël tussen Juda en Issaschar
	7: 24-29	offeranden door de oversten van Zebulun
	10: 16	stam van Zebulun onder de banier van Juda
	13: 10	verspieder voor het land Kanaän uit de stam Zebulun
	26: 26-27	zonen van Zebulun
	34: 25	oversten van Zebulun, die het land moeten verdelen
Deuteronomium	27: 13	Zebulun zal vervloeken op de Berg Ebal
	33: 18-19	zegen van Mozes aan de stam Zebulun
Jozua	19: 10-16, 27 en 34 1)	erfdeel van het land voor de kinderen van Zebulun volgens loting
	21: 7,34-35	namen der twaalf steden van Zebulun
	21:35	de stad Nahalal
Richteren	1: 30	Zebulun verdrijft de Kanaänieten niet
	4: 6,10	Debora roept Zebulun bijeen voor de strijd tegen Sisera
	5: 14,18	zegen van Debora aan de kinderen van Zebulun
	6: 35	Gideon zendt boodschappers naar Zebulun
	12: 11-12	richter Elon, de Zebuluniet, sterft en wordt begraven
1 Kronieken	2: 1	Zebulun, kinderen Israëls
	6:63,77	twaalf steden van Zebulun
	12:33	50.000 Zebulunieten met onwankelbaar hart
	12:40	Zebulun brengt spijzen aan Koning David
	27:19	aanvoerder van Zebulun
2 Kronieken	30:10-11	sommigen van Zebulun verootmoedigen zich
	30:18	velen van Zebulun hadden zich niet gereinigd
Psalm	68: 27	vorsten van Zebulun
Jesaja	8: 23, 9: 1	profetie van Jesaja voor het licht in het land van Zebulun
Ezechiël	48: 26-27, 33	nieuwe verdeling van het land
Mattheüs	4: 13-15	vervulling van Jesaja's profetie voor het land van Zebulun
	10:25 2)	Beëlzebul
Openbaring	7: 8	uit het geslacht Zebulun 12.000 verzegeld

Hoofdstuk 14.

Zebulun Hymne

1.

Het grote licht dat eerst van al
in Zebulon verschijnen zal,
komt hen die in het duister staan
verlossen van hun dood en waan
Zebulon, Zebulon zal wonen in het Licht. (2x)

2.
In Galilea-Zebulon
ontspringt het Licht als Levensbron,
het water wordt tot bruiloftswijn:
"Gods Koninkrijk zal bij U zijn!"
Zebulon, Zebulon zal wonen in het Licht. (2x)

3.
En Mozes ziet dat Zebulon
zich voedt met wat de zee hem biedt
en schatten opzuigt uit het zand:
een overvloed uit zee en land.
Zebulon, Zebulon zal wonen in het Licht (2x)

4.
Verheug U in Uw zendingswerk,
de volken roepend tot de berg,
gij schrijft Gods boodschap wereldwijd,
brengt offers in rechtvaardigheid,
Zebulon, Zebulon zal wonen in het Licht (2x)

5.
Zijn land zal tot een haven zijn,
de wijde zee zijn visdomein,
zijn zonen vissen frank en vrij
hun netten vol aan beide zij.
Zebulon, Zebulon zal wonen in het Licht (2x)

6.
Zo zegent Jacob Zebulon
lang vóór de bailingschap begon
zijn zegen bracht hij met zich mee
toen hij ging wonen langs de zee.
Zebulon, Zebulon zal wonen in het Licht (2x)

7.
Hier staan wij, door Uw geest geleid,
met open hart U toegewijd,
wij bidden U, Immanuël:
verlicht Uw donker Israël!
Zebulon, Zebulon zal wonen in het Licht. (2x)

7.
Nu staan wij, Heer, dicht bij Uw zee*)
en vieren Uw geboorte mee,*)
*) alleen te zingen bij Kerstgelegenheden

8.
Wanneer dit volk zichzelf herkent,
als Israël tot God zich wendt,
mag Zebulon het eerst van al
de Heer zien Die dan komen zal.
Zebulon, Zebulon zal wonen in het Licht (2x)

9.
Dan zal ook Zebulon eens gaan,
met twaalf maal duizend juichend staan,
Héél Israël zal door het Lam
gaan lichten als een gouden vlam.
Israël, Israël zal wonen in het Licht (2x)